Mrs. Wm. Klein,
307 West 3rd St.,
Pella, Iowa
7-32

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.
All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL
Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. IX, No. 16 JUNE 1, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

Angry With His People

> And they forsook the Lord and served Baal and Ashtaroth.
> And the anger of the Lord was hot against Israel . . . .
> Whithersoever they went out the hand of the Lord was against them for evil . . . .
> Judges 2:13-15.

In the crucible of God's anger God's people are purified.

With the wicked it is not so.

For, He is angry with the wicked every day. And they flee from His burning wrath, always descending on the steeply declining way of sin, hastening to destruction, till they sink into the pool that burneth with fire and sulphur, where their smoke goeth up forever and ever.

But against His people God's anger burns until they are cleansed from their iniquity.

As they often foolishly would pursue the way of sin, turning their faces away from Him, the living God, toward hell and destruction, He hems them in from every side; His hand turns against them for evil whithersoever they go, leaving open to them the narrow way of righteousness and life only, that toward it they might turn to life and liberty!

For, often God trieth the righteous, as silver is tried by fire.

His hot anger against them is the anger of love.

Of holy love, sanctifying!

The anger of the Lord was hot!

It always is, against all sin and iniquity.

For, He is unchangeably holy, with a holy Self-love loving Himself as the sole Good and the overflowing Fount of all good, constantly, eternally; willing, too, that all shall love Him and acknowledge that He is good.

And in that unchangeably holy Self-love, the anger of the Most High is as constant as His holiness; it always burns, it always is hot against the workers of iniquity; it constantly consumes all that is corrupt and blazes against them, that refuse to glorify Him. Not a sudden ebullition of ill temper, vanishing as quickly as it bursts forth, but a constantly burning fire, kindled from within the unfathomable depths of His eternally adorable Being, is the anger of the Lord!

It burns against all iniquity. And when the people of God stand in the place of unrighteousness and walk in the way of perverseness, the anger of the Lord burns against them.

Thus it was with the people of Israel of old.

They forsook the Lord and followed after Baal and Ashtaroth! God's covenant people they were. Jehovah had given them His revelation and His law, and they knew Him; and they were to be holy unto the Lord, separated from the nations; and He blessed them with the blessings of His covenant in the land in which He had planted them. Him, their God, they forsook. They deliberately dismissed Him from their minds and from their hearts and from their lives. They refused to keep His precepts as they were delivered unto them by His servant Moses; forsook His service, forsook His sanctuary, forsook the blood of atonement!

And they served Baalim and Ashtaroth!

Baal is Bel, Lord. The sungod he was supposed to be and as such the lord of heaven and the source of all blessings. Not only in Babylonia was he worshipped, but also by the Canaanites and the surrounding nations. Many Baalim there were. In fact, each locality had its own Baal. When times were normal he received from his worshippers his incense and his burntofferings. But when his wrath was thought to be manifest in times of calamity and distress, his servants would appease him

by human sacrifices, especially by the sacrifice of children. And Ashtaroth represented the female counterpart of the masculine Baal. Like Baalim there were many Ashtaroth and their worship usually was connected with immoral rites.

These Israel served. For them they forsook Jehovah!

Not, indeed, because of misunderstanding! Knowledge is no virtue and sin is no intellectual mistake.

But these gods were carnal gods and their worship was a carnal worship, and serving them the people could follow after the lust of the flesh.

Always the lust of the flesh prefers the idols of our imagination to the service of the living God!

And thus Israel forsook their Holy One, to follow after the abominations of the heathen! Thus always the Church forsakes the living God, in order to put her trust in the vanities of men, that, indeed, are impotent to save, but allow full sway to the lust of the flesh, the lust of the eyes, the pride of life!

Yet, how was it possible?

How can God's people forsake Him? Are they not His workmanship, the fruit of His grace? Is there, then, a falling away of the saints? God forbid! He never forsakes the work of His hands. But, first, not all the seed of Abraham is spiritual seed; not all are children of the promise; the carnal element is always present, is often strong, is always striving for predominance, both in the old and in the new dispensation. It is not all Israel that is of Israel. And wistfully this carnal element constantly has its eyes directed to the Baalim and Ashtaroth, to the world and its lust; it cannot rest till it sees the Church prostrate before the vanities of the heathen. Its doctrine is always false; its way is always corrupt; its intentions are always wicked. And, secondly, the spiritual seed is far from perfect. Easily they are lulled to sleep. They fail to watch and pray. They cease from fighting the battle. The evil men they do not remove from their midst . . .

And before they know the carnal element predominates, has its representatives in the sanctuary, among the prophets, in the pulpit and in high places, and they that should be rooted out from among the people of God become leaders among them . . . .

And they lead them astray!

Gradually, with subtlety, very wickedly they teach them to forsake the living God!

And they lead them to the shrines of Baalim and Ashtaroth!

Where God's anger burns hotly!

Burns against His people!

Against Israel is His anger hot.

And it cannot escape our attention that there is something very distinctive in this burning wrath of Jehovah against the people of His love.

For, why, pray should Israel become immediately the object of His oppressing anger, as soon as they forsake Him and turn to the Baalim and Ashtaroth? Why should they feel God's afflicting hand upon them the moment they bow themselves before the abominations of the heathen?

Did not also these nations serve Baalim and Ashtaroth? Did not also they commit the same wickedness and lewdness as did Israel? Did they not constantly live in rebellion against the living God? Why, then, should the anger of the Lord burn so hotly against Israel and not against these nations? And why should these nations be caused to rejoice, when the hand of the Lord delivers His people into their power, so that they are victorious over the people of God? Behold, these are the ungodly! Pride compasseth them about as a chain; violence covereth them as a garment. Corrupt they are and loftily they speak of oppression. Baalim and Ashtaroth they serve every day and God is not in all their thoughts. Yet, they prosper and are victorious over the people of God and rejoice in their victory. And when God's people turn to these same abominations but for a moment, and bow themselves before the vanities which these heathen serve daily, the anger of the Lord burns hotly against them and the hand of Jehovah is against them for evil whithersoever they turn! . . . .

Is God angry with His people only, when they sin?

Does the fire of His holy wrath consume them alone, when they forsake Him to serve Baalim and Ashtaroth?

And is He not also filled with wrath against the wickedness of those nations?

Oh, but He is! He is angry with the wicked every day. His face is against them for evil, though His hand do not seem to be. His curse is in the house of the wicked, prosperous though it may appear to be. And even when He causes them to be victorious over His people and when He delivers these into their hands, He does so in His constant wrath and anger over them. Instruments they may have to be in the hand of the Lord to chastise His people, yet, they are instruments of wrath; and in serving their purpose they become more than ever vessels of wrath fitted unto destruction and realize themselves as such. For, not to execute the will of God, neither acknowledging that they are but the instruments in the hand of Jehovah, do they chastise His people, but with devilish joy they oppress them, would destroy them, rejoicing in the opportunity to afflict them. And in their temporary success they work out their final damnation, heaping up treasures of wrath . . . .

There is an anger of eternal wrath, that burns against the workers of iniquity to their destruction even in the way of prosperity.

A phenomenon that, in this world, often gives rise to the anxious query: do not the wicked prosper? . . .

Yes; they do! But remember, it is a dreadful thing to prosper in the way of iniquity. For, back of that prosperity in the way of perverseness and iniquity there is a divine anger that purposes to lead you to eternal damnation!

And do not the righteous suffer? Does not God's anger burn against His people?

Yes! But remember, there is an anger of eternal love, that burns against you, not to consume but to heal, not to destroy but to save, not burn *you* but your sin, to burn it away, to purge you from it, till you shall stand before Him that is holy and righteous, without spot and blemish, and may dwell in His house forever!

A blessed thing it is to be afflicted in the way of iniquity, for the motive of that affliction is the holy anger of eternal love, that leads you to eternal glory!

Against Israel God's anger burned hotly! For, He loved His people with an eternal love, unchangeable and sovereign. But He loves them for His Name's sake! He loves them as He loves Himself! He loves them as He conceived of them before the foundation of the world, as He engraved them in both the palms of His hands, holy, righteous, spotless, glorious, precious in His sight . . . .

Hence, when they forsake Him and turn to the Baalim and Ashtaroth, His anger burns against them hotly!

The anger of His holy love!

Salutary was this anger of the Lord!

In purpose and in actual effect salutary for God's people!

Salutary just because whithersoever they went out the hand of the Lord their God was against them for evil!

For, they would go out for victory and everywhere they would meet with defeat. And in this defeat they met with the hand of Jehovah that was always against them, that hemmed them in on every side, so that there was no outlet to success and victory.

He it was, that gave them into the hands of their enemies that spoiled them. On the surface it would not seem so. And not immediately they would perceive and acknowledge that it was the hand of the Lord that was against them for evil. It was the nations round about them that afflicted them, apparently not the Lord Whom they had forsaken. Yet, it was of Jehovah. By the hand of the Lord was Israel strong so that one could chase a thousand; by the hand of the Lord were the nations made powerful and victorious over Israel. He it was that surrendered them into the hands of the spoilers!

And sore they were distressed!

For, the nations rejoiced in their power over them!

They hated them and bereaved them of all their substance; they oppressed them and killed them all the day long. They caused them to be in bondage, to suffer hunger and thirst, to be in constant fear of their life, to become a reproach and a byword among the nations . . . .

Yet, always it was the hand of the Lord that was against them for evil. They sought a way of escape from that encompassing evil Hand and found none! Gladly would they have pierced the rock-wall that enclosed them, that blocked their way to prosperity on every side. And if they had but been able they would have removed that Hand of the Lord, not knowing that it was Jehovah's, and would have escaped, with their Baalim and Ashtaroth, fleeing from Jehovah and running to destruction. And they turned hither and thither, always with their vanities, always in the way of iniquity and perseverseness. For, they were foolish children. And always they would find the way of escape cut off by that evil Hand! Whithersoever they went they found defeat and shame, oppression and shame and humiliation! Hedged about were they, with their Baalim and Ashtaroth, with adversity! . . . .

Until they understood!

And dropped the lie that was in their right hand!

And forsook the Baalim and Ashtaroth, in order to return to the Rock of their salvation!

Then, the evil Hand would be removed! Then the way would be open, the way of victory and freedom, the way to prosperity and glory. For, then it was the way of righteousness, the way of the Lord. And in that way they could be saved and taste that the Lord is good!

The hand of the Lord had saved them from the vanities of the heathen!

Purged they were by the anger of Jehovah!

The saving anger of His holy love!

In the crucible of God's anger His people are saved!

Yet, only because they are His people, chosen in Christ from before the foundation of the world!

If it were not for Him, Israel could never be cast into the furnace of God's anger and emerge, purged and glorified. In that furnace, all the history of Israel witnesses it, they must perish, were it not for the mighty Immanuel, the Lion of Judah's tribe!

But He is their Head forever!

And in the fulness of time He comes and takes upon Himself the iniquity of them all! And freely, willingly, as the obedient Servant He steps into the crucible of God's anger, that the fire of God's wrath may burn against Him and may burn the sin of His brethren away forever and ever! And He descends into the depth of the death of the cross!

But He emerges! For, He is risen!

And we are justified! Purged from sin forever!

Zion is redeemed thru justice!

H. H.

EDITORIALS

Het Evangelie

OF

DE JONGSTE AANVAL OP DE WAARHEID DER SOUVEREINE GENADE

VII

HET EVANGELIE, NAAR DE SCHRIFTEN

Wie de Schrift naspeurt met de bedoeling om van haar te leeren, wat de eigenlijke beteekenis is van het Evangelie, wordt aanstonds getroffen door het groote gewicht, dat Gods Woord hecht aan dat Evangelie. We hebben maar even te letten op de termen, waardoor de Schrift dat Evangelie omschrijft, om onszelven te overtuigen van zijn rijken inhoud en hoog-heilig karakter. Zeer dikwijls gewaagt de Schrift van het Evangelie en ze omschrijft het op allerlei wijze, om ons toch een diepen indruk te geven van zijn veelzijdige beteekenis en heerlijken inhoud. Zoo spreekt Gods Woord van "Het Evangelie Gods," Rom. 1:1; II Cor. 11:7; I Thess. 2:8, 9; I Pet. 4:17. Het is Gods Evangelie, niet het onze. Hij heeft het bedacht, nooit is het in 's menschen hart opgeklommen. Hij heeft het gerealiseerd. Hij heeft het ook verkondigd, beide in de oude en nieuwe bedeeling. Wie zich er toe zet om dat Evangelie te verkondigen, om iets van dat Evangelie te zeggen of te schrijven, wachte zich er dan ook wel voor, dat hij niet een evangelie uit eigen brein opdiept; wie het wil omschrijven, vrage niet naar de meest gebruikelijke termen van menschen; hij wende zich tot het Woord van den levenden God Zelf, om te leeren, wat het Evangelie is. Naar zijn inhoud wordt het Evangelie omschreven als het Evangelie van Gods Zoon. Het is het Evangelie, dat God tevoren heeft verkondigd van of aangaande Zijn Zoon, Rom. 1:2, 3; of eenvoudig het Evangelie Zijns Zoons, Rom. 1:9; Mk. 1:1. In het Evangelie verkondigt God dus iets aan ons aangaande Zijnen Zoon, en we dienen wel nauwkeurig toe te zien, dat we het beeld Zijns Zoons door onze verkondiging niet veranderen in dat van een verderfelijk mensch, zooals maar al te dikwijls wordt gedaan, vooral ook in onzen tijd. Zoo wordt het ook genoemd het Evangelie van Christus of van Jezus Christus, den Gezalfde Gods, of den Gezalfden Zaligmaker, Die Zijn volk zalig maakt van hunne zonden, Rom. 15:19; I Cor. 9:12; II Cor. 2:12, 9:13; 10:14; Gal. 1:17. Het wordt verder omschreven als het Evangelie van de heerlijkheid des alleen zaligen Gods, en onze verkondiging van het Evangelie zij geen aantasten van die heerlijkheid, I Tim. 1:1. De heerlijkheid van het aangezicht van Jezus Christus schittert in en door het Evangelie, II Cor. 4:4. Het is ook het Evangelie des Koninkrijks, Matt. 4:23; 9:34; 24:14, en waar het Evangelie wordt verkondigd, moet dus gesproken van dit Koninkrijk, naar zijn idee, heilsgoederen, realiseering, grondslag, leven en erfgenamen, zoowel als naar zijne toekomst. Nog verder wordt het Evangelie omschreven als het Evangelie der genade Gods, het Evangelie uwer zaligheid, het Evangelie des vredes, Hand. 20:24; Ef. 1:13; 6:15. Als we al deze termen samen nemen krijgen we den indruk, dat we in het Evangelie het te doen hebben met iets Goddelijks, met iets van hoogheerlijken en heiligen inhoud, dat gemakkelijk door onze verkondiging kan worden bedorven en van zijn kracht en heerlijkheid beroofd. Het is het Evangelie Gods, het Evangelie, dat Hij verkondigt aangaande Zijnen Zoon, het Evangelie der heerlijkheid van den alleen zaligen God, van de heerlijkheid van Christus, het Evangelie van Christus, van het Koninkrijk der hemelen, van de genade Gods, van uwe zaligheid en des vredes. En als we hieraan toevoegen, dat het toch metterdaad de roeping der kerk is, om dat Evangelie te verkondigen, en dat de apostel aan de gemeente te Galatië schrijft, dat er geen ander evangelie is, dan hetgeen hij heeft verkondigd en dat, wie toch een ander evangelie verkondigt, vervloekt zij, hij zij mensch op aarde of een engel uit den hemel, dan zullen we zeker wel toestemmen, dat Heyns de taak al te licht heeft opgevat, toen hij voor zijne lezers het Evangelie meende te kunnen omschrijven met eenige meest gebruikelijke termen!

De Schrift gebruikt, in het oorspronkelijke Grieksch twee woorden, die zeer nauw aan elkander verwant zijn. Het zijn de woorden *epangelia,* belofte, en *euangelion,* evangelie. Dat ze ook in het bewustzijn der Kerk nauw aan elkander verbonden werden, blijkt wel uit de zeer dikwijls gebruikte term: *belofte des Evangelies,* die ook in onze Belijdenis voorkomt. Daarin toch wordt op zijn minst aangeduid, dat er in het Evangelie eene belofte wordt verkondigd. Doch deze nauwe verwantschap tusschen evangelie en belofte, euangelion en epangelia, wordt beter aangeduid, zoo we, inplaats van te spreken van de belofte des Evangelies, dit omkeeren en spreken van het *Evangelie der belofte.* Door deze laatste uitdrukking wordt de eigenlijke idee des Evangelies eerst zuiver weergegeven. Het is een Evangelie der Belofte. De Belofte is het eigenlijke wezen des Evangelies. En het Evangelie is goed nieuws aangaande de Belofte. Zoo is het letterlijk naar de Schrift. Immers wordt deze gedachte woordelijk uitgedrukt in Gal. 3:9: En de Schrift tevoren ziende, dat God de Heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft tevoren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden. Let er op, dat in het laatste gedeelte van den tekst eenvoudig de belofte wordt genoemd. "In u zullen al de volken gezegend worden," is de belofte aan Abraham en zijn zaad geschied. En de tekst leert ons, dat als God deze belofte aan Abraham geeft, dan verkondigt Hij hem het Evangelie. Belofte en Evangelie worden

hier dus zoo vereenzelvigd, dat het Evangelie de verkondiging is van de Belofte. Zoo vinden we het ook in Hand. 13:32: "En wij verkondigen u (euangelidzometha, prediken het Evangelie) de belofte, die tot de vaderen geschied is, dat namelijk God dezelve vervuld heeft aan ons, hunne kinderen, als Hij Jezus verwekt heeft." Het zal duidelijk zijn, dat de belofte, die hier genoemd wordt en die aan de vaderen geschied is, dezelfde is als die in Gal. 3:8 genoemd werd. En ook in den tekst uit Hand. worden de Belofte en het Evangelie eenvoudig vereenzelvigd. De verkondiging der Belofte is de prediking des Evangelies. Als Paulus en de apostelen verkondigen, dat God de Belofte heeft vervuld, dan verkondigt hij goed nieuws aangaande de Belofte en dan predikt hij daarmede het Evangelie. Het Evangelie is dus wezenlijk het Evangelie der Belofte. Het springt aanstonds in het oog, hoe ver deze Schriftuurlijke omschrijving af is van de "meest gebruikte" beschrijving van Heyns: "aanbod van genade." Er is hier juist gansch geen aanbod in. God biedt niet aan Abraham aan, dat in hem al de volken zullen worden gezegend, doch geeft hem daarin een belofte, de vervulling waarvan geheel en al aan God hangt, zooals wel in den aard der zaak ligt. De apostelen hebben niets aan te bieden, maar verkondigen, dat God de Belofte in Jezus heeft vervuld; en dan prediken ze het Evangelie. Willen we dus het Evangelie verstaan, dan zullen we allereerst en vooral op deze Belofte hebben te letten.

Zeer dikwijls spreekt de Schrift van de Belofte. Soms bezigt Gods Woord het meervoud: *de beloften*, om den veelvuldigen rijkdom van haren inhoud aan te duiden; dikwijls ook in het enkelvoud, om ons er aan te herinneren, dat, hoe menigvuldig ook de rijkdom der genade mag zijn, die God heeft beloofd, de Belofte toch wezenlijk één is. Van de belofte spreekt Hebr. 11:13. Nadat Gods Woord hier gewezen heeft op de voorbeelden van Abel en Enoch en Noach, van Abraham, Izak en Jakob, gaat het voort en zegt: "Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien en geloofd en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op aarde waren." En aan het einde van het hoofdstuk, alle heiligen uit de oude bedeeling insluitende, zegt de Schrift: "En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen." Het is duidelijk uit deze aanhalingen, dat er, heel de oude bedeeling door, een belofte, *de* Belofte was; het Evangelie was den heiligen uit het Oude Verbond verkondigd. Deze belofte was nog niet vervuld. Zonder de vervulling der belofte te zien, zijn ze allen gestorven, omdat God wat beters over ons had voorzien en opdat zij zonder ons niet zouden zalig worden. Doch door Gods genade grepen ze de belofte door het geloof en leefden in de hope. Met het oog op die belofte hadden ze alles veil, waren ze gewillig om te belijden, dat ze gasten en vreemdelingen op de aarde waren, hebben ze overwonnen, de kracht des vuurs uitgebluscht, heirlegers op de vlucht gebracht; hebben ze de aangebodene verlossing van menschen niet aangenomen, ook al werden ze uitgerekt en in stukken gezaagd, ook al moesten ze bespottingen en geeselingen proeven, en banden en gevangenis. Zoo alles overweldigend heerlijk en rijk was hun het Evangelie der Belofte, dat ze zich er om lieten steenigen en verbranden, dat ze wandelden in schaapsvellen en geitenvellen, verlaten werden en verdrukt en kwalijk gehandeld, in woestijnen en spelonken, op bergen en in de holen der aarde doolden, — alles om de Belofte, die ze nog niet eens hadden ontvangen doch slechts van verre hadden gezien. Dat was de kracht des Evangelies. De aanblik der Belofte vervulde de ziel der heiligen, vervulde hen met die kracht des geloofs, waardoor ze alles in de wereld tartten en stervende overwonnen! In het licht van dit alles zal het toch een ieder duidelijk zijn, dat Heyns iets gansch anders voor dit machtige Evangelie der Belofte in de plaats schuift, als hij ons wil leeren, dat het Evangelie niets anders is dan het krachtelooze, lamme, kleurlooze, van goddelooze menschen afhangende, gansch onzekere aanbod van genade aan een reddeloos verloren wereld! Neen, geen aanbod, maar de verkondiging van een Goddelijk zekere, van eene door God bezworene, eeuwige, onuitsprekelijk heerlijke Belofte, — dat was in de oude bedeeling het Evangelie! Niet een onzeker aanbod, maar een zekere belofte!

Van dit Evangelie spreekt ook de brief aan de Galaten. Immers zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken, 3:16. En, ofschoon de belofte tijdelijk wel onder de wet komt te staan, toch maakt de wet, die eerst na vier honderd en dertig jaren kwam, de belofte niet te niet, 3:17. Niet door de wet, maar door de belofte is aan Abraham de erfenis gegeven, 3:18. En waar het eigenlijk Zaad der Belofte Christus is, daar zijn wij ook Abrahams zaad, indien wij van Christus zijn en naar de belofte erfgenamen. Wat betreft den inhoud van deze Belofte, spreekt de Heilige Schrift er van als de belofte des Heiligen Geestes, die centraal aan Christus is vervuld, want Deze, aan de rechterhand Gods verhoogd zijnde en de belofte des Heiligen Geestes verkregen hebbende, heeft dit uitgestort, Hand. 2:33; en die wij ook verkrijgen door het geloof, Gal. 3:14. Voorts is het de belofte van het tegenwoordige en het toekomende leven, I Tim. 4:8; de belofte des levens, II Tim. 1:1; de belofte des eeuwigen levens, want dit is de belofte, die Hij ons beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven, I Joh. 2:25. Het is de belofte van Zijne toekomst, II Pet. 3:4; de belofte van in Zijne rust in te gaan, Hebr. 4:1; de belofte van erfgenaam der wereld te worden, want de belofte, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, is aan Abraham en zijn zaad geschied, niet door de wet, maar door de rechtvaardigheid, die uit het geloof is, Rom. 4:13. Daarom spreekt de Heilige Schrift dan ook van den Heiligen Geest der belofte, Ef. 1:13; van kinderen der belofte in onderscheiding van kinderen des vleesches, dat is van kinderen, die naar de belofte en door

de kracht der belofte als geestelijk zaad geboren werden en op wie de belofte rustte, Rom. 9:8; van de erfgenamen der belofte, aan wie God zeker de belofte vervult, Hebr. 6:17; 11:9, etc. En aan den ingang der nieuwe bedeeling wordt op den Pinksterdag het Evangelie aanstonds verkondigd in de woorden: "Want u komt de belofte toe en uwen kinderen en allen die daar verre zijn, zoovelen als er de Heere onze God toe roepen zal." En het is de blijde boodschap Gods aan de erfgenamen der Belofte in het midden der wereld, die in de Schrift aangeduid wordt door den term: Evangelie. Deze door en door Schriftuurlijke omschrijving stellen we dus allereerst tegenover de "meest gebruikelijke omschrijvingen" van Heyns: het heilig Evangelie is de blijde boodschap Gods aangaande *de Belofte* Gods aan het zaad der Belofte, de door God verkorene erfgenamen der Belofte in het midden dezer donkere en troostelooze, reddelooze wereld!

Door deze Schriftuurlijke omschrijving van het Evangelie is de voorstelling van Heyns met wortel en tak uitgeroeid. Inplaats van het onzekere in zijne voorstelling komt er nu Goddelijke zekerheid; inplaats van het algemeene in de omschrijving van Heyns komt nu te staan het souverein-bijzondere der Schrift; inplaats van Remonstrantisme krijgen we thans uit de Heilige Schrift Gereformeerde waarheid. Want een belofte verschilt juist in al deze opzichten van een aanbod. Een aanbod rust voor de zekerheid van zijn vervulling in twee partijen: den aanbieder en hen aan wie het wordt aangeboden; eene belofte is zoo zeker als de trouw en waarachtigheid van den belover. Toegepast op ons onderwerp beteekent dit, dat een aanbod van genade voor zijne zekerheid rust in God en mensch; en waar een keten nooit sterker is dan de zwakste schakel, is het aanbod van genade zoo zeker als de trouw en waarachtigheid van den mensch, van den zondigen mensch, van een reddeloos verloren en goddelooze wereld, m. a. w., alle zekerheid is weg, behalve dan de zekerheid, dat Gods zaak een volkomen verlorene zaak is, dat het aanbod nimmer wordt aangenomen. Dit is de voorstelling van Heyns. Ik versta heel goed, dat, als ik dit schrijf, Heyns mij zal willen tegenwerpen, dat hij naast deze lijn van het aanbod, ook wil vasthouden aan de lijn van de verkiezing; doch dan zij mijn antwoord, dat ik het niet heb tegen den Gereformeerden Heyns, maar tegen den Heyns van het algemeen aanbod. Bovendien heb ik nog nimmer van Heyns een Gereformeerde voorstelling van het Evangelie gelezen. Alle zekerheid is bij Heyns volkomen weg. Maar een belofte rust alleen in den Belover, de Belofte des Evangelies rust voor hare zekere vervulling alleen in den eeuwigen en waarachtigen God; het Evangelie der Belofte is dus eeuwig zeker. Want een belofte is een woordelijke of schriftelijke verklaring, waardoor de belover gebonden is om iets te doen of te schenken. Het Evangelie der Belofte is dus de blijde boodschap, dat God Zichzelven verbonden heeft, om erfgenamen der belofte het eeuwige leven en alle dingen te schenken. En dit brengt mij tot het tweede punt van verschil: een aanbod is uitteraard algemeen-onbepaald; een belofte is bijzonder-bepaald. Als het Evangelie een aanbod is, dan is het een blijde boodschap aan alle menschen zonder onderscheid; is het Evangelie eene belofte, zooals de Schrift leert, dan is het een blijde boodschap Gods alleen aan de erfgenamen der belofte.

En hoe zou het ook anders kunnen? Waar toch zou er naast of buiten God een partij zijn, aan wie Hij iets zou beloven? Laat mij het toch vergund zijn, om het nog eens met nadruk te mogen zeggen, als een getuigenis in onze God-vergetende, verwaterde, kleurloos-religieuze wereld, waarin ieder "vroom" zijn eigen afgodje in zijn eigen heiligdommetje vereert; waarin de vreeze des Heeren, die het beginsel der wijsheid is, meer dan eenig ding wordt gemist, omdat men zijn afgodje altijd weer inplaats van den vreeselijk-levenden God stelt en zich uitslooft om voor dat afgodje de wereld te bekeeren en door dat afgodje de wereld te redden: . . . . God is GOD! Hij is "de Geheel Andere"! Al wat wij ooit van God bedenken en zeggen, uit onszelven, is altijd leugen. Wij formeeren altijd een afgod. Alle waarachtige kennis van God heeft haar bron alleen in Gods spreken van Zichzelven. Wij moeten altijd stil zijn, eerbiedig stil, stil in heilige ontzetting, als Hij spreekt, en luisteren en spreken Hem na. Hij is de Absolute, Subject en Object in Zichzelven, de volkomen Zelfgenoegzame, de Volzalige, de Alleenzalige, de Eeuwige, de geheel Eenige. Buiten Hem, boven Hem, naast Hem, zonder Hem is er niets. Hij is Zijn eigen partij. Aan wie dan zou God iets beloven, veel minder aanbieden? Waar zou er een partij zijn, buiten God, aan wie God een belofte zou kunnen kwijt worden? Neen, als er een Belofte Gods is, dan is geheel de inhoud dier Belofte uit Hem, dan is ook de erfgenaam dier Belofte alleen uit God. Dan heeft God de erfgenamen souverein gekend, d. w. z., zoo gekend, dat ze er juist door die goddelijke, souvereine kennis, die eeuwige goddelijke conceptie, zijn. Daarom kunt ge geen Evangelie denken zonder goddelijke, souvereine voorverordineering der erfgenamen der belofte. Dan is het heilig Evangelie de blijde boodschap Gods aangaande de Belofte aan die erfgenamen. En zoo is het in de Heilige Schrift. Want in de eerste plaats is de Erfgenaam der Belofte Christus. Hij zegt immers niet "den zaden" als van velen; maar "den Zade" namelijk Christus. En in Hem is de belofte aan het zaad Abrahams, d. i., aan degenen, die van Christus zijn. Daarom is de belofte des Evangelies voor die erfgenamen der belofte dan ook zoo eeuwig zeker, dat we lezen: "Want als God aan Abraham de belofte deed, dewijl Hij bij niemand, die meerder was, had te zweren, zoo zwoer Hij bij Zichzelven, zeggende: waarlijk, zegenende zal Ik u zegenen, en vermenigvuldigende zal Ik u vermenigvuldigen. En alzoo, lankmoediglijk verwacht hebbende, heeft hij de belofte verkregen. Want de menschen zweren wel bij den meerdere dan zij zijn, en de eed tot bevestiging is denzelven een einde van alle tegenspre-

ken. Waarin God, *willende den erfgenamen der beloftenis* overvloediger bewijzen de *onveranderlijkheid van Zijnen raad,* met eenen eed daartusschen is gekomen." Den erfgenamen der belofte is de Belofte dus zeker, omdat de zekerheid er van wortelt in den onveranderlijken raad Gods.

Zoo is dan de idee des Evangelies, dat het is goed of blij nieuws aangaande deze belofte, die God beloofd heeft van den aanbeginne der historie aan de erfgenamen der belofte. Goed nieuws, blijde boodschap, dat is de beteekenis van het woord "euangelion." Het is goed nieuws, een blijde boodschap in een dubbelen zin des woords. In de eerste plaats, omdat de erfgenamen der belofte leven en verkeeren in het midden eener wereld, die in het booze ligt. Met die wereld liggen zij van nature midden in den dood. In die wereld zijn ook de erfgenamen der belofte onderworpen aan het lijden en sterven dier wereld. Zij worden in die wereld geboren onder de schuld en in de zonde dier wereld, van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen. En de belofte doet in hunne harten opgaan de hope der verlossing uit den nacht der ellende, waarin ze verzonken liggen. Het is de belofte der verlossing, en daarom een heerlijke belofte. Daarom is de boodschap dier belofte "euangelion", goed nieuws, dat tot hen komt van Godswege in de donkere wereld. En in de tweede plaats is de verkondiging dier belofte goed nieuws, omdat de belofte een staat van heerlijkheid inhoudt, die alle denken en verbeelding verre te boven gaat. God belooft niet slechts aan de erfgenamen, dat ze zullen worden verlost uit hun tegenwoordigen staat van jammer en ellende, om dan weer hersteld te worden in den vorigen staat der rechtheid in het eerste Paradijs, maar hij stelt hun door die belofte voor een staat van hemelsche heerlijkheid en het eeuwige leven, dat zoover verheven is in rijkdom van gelukzaligheid, als de Heere uit den hemel verheven is boven den eersten Adam. Het is dus onuitsprekelijk blij nieuws, dat door het Evangelie verkondigd wordt aan de erfgenamen der belofte. En het is metterdaad *nieuws.* Het Evangelie is nooit in het hart des menschen opgeklommen. Zijn inhoud heeft het oog nooit gezien en het oor nooit gehoord. Daarom is het God, die het Evangelie verkondigt aangaande Zijn Zoon. Het komt tot de erfgenamen der belofte door openbaring, ook al geschiedt de verkondiging des Evangelies door menschen. Zoodat hij het Evangelie verkondigt, die in den naam Gods met zekerheid iets weet te zeggen aangaande de belofte, aangaande de heerlijkheid van haar inhoud, de zekerheid harer vervulling, den tijd harer verwerkelijking. Heel de geschiedenis door zijn er in de wereld erfgenamen der beloften, die als pelgrims door den nacht dezer wereld wandelen en uitzien naar den vollen dag; die met innig verlangen der ziel vragen: weet gij ook iets van de belofte? Wachter! wat is er van den nacht? En hij verkondigt het Evangelie, die op deze vraag met zekerheid een antwoord heeft en daarmede den erfgenamen der belofte troost ten eeuwigen leven!

Door deze idee, deze Schriftuurlijke idee des Evangelies wordt ook bepaald den inhoud des Evangelies. Als naar zijn idee het Evangelie een blijde boodschap is aangaande de Belofte aan Abraham en zijn zaad, dan volgt hieruit, dat het Evangelie niets anders kan verkondigen dan die Belofte. Zij is de inhoud des Evangelies. Als naar zijn idee het Evangelie een blijde boodschap is aangaande de Belofte aan Abraham en zijn zaad, dan volgt hieruit, dat het Evangelie niets anders kan verkondigen dan die Belofte. Zij is de inhoud des Evangelies. Niets anders. Niets meer. Niets minder. Wie zich opmaakt om Evangelie te verkondigen, heeft naar den inhoud dier verkondiging, van niets anders te spreken dan van deze belofte Gods. Wie iets anders verkondigt is eenvoudig geen Evangelie-dienaar. Een Verbi Dei Minister is een verkondiger der belofte Gods of hij is een indringer. En niet alleen kan zijne verkondiging geen anderen inhoud hebben dan de belofte Gods, maar hij is ook geroepen om het Evangelie voor te stellen als de blijde boodschap eener *belofte,* die God zekerlijk vervult. Wie van de zekere belofte Gods een aanbod maakt, dat voor zijn vervulling afhankelijk is van den wil des menschen, verkracht het Evangelie Gods. En ten slotte moet deze verkondiging zijn de blijde boodschap van de zekere belofte Gods *aan de erfgenamen der belofte.* Wie het anders voorstelt, wie het voorstelt, alsof de belofte Gods voor alle menschen is bedoeld, maakt God tot een leugenaar. Immers, Hij realiseert niet Zijne belofte aan alle menschen; noch ook heeft Hij ooit zooiets als de zaligheid aan alle menschen beloofd; maar Hij belooft de erfenis aan de erfgenamen, Abraham en zijn zaad en die belofte vervult Hij als de getrouwe en onveranderlijke God. Heyns aarzelt niet, afgaande op een "meest gebruikten" term van menschen, om hen, die weigeren om het Evangelie Gods als een welgemeend algemeen aanbod van genade en zaligheid voor te stellen, te beschuldigen van zware godslastering. Het zij zoo. Maar er is in ons hart niet de minste twijfel, of hij, die het Evangelie uitvent als een goedkoop handelsartikel, die zich niet schaamt om God voor te stellen als een uitventer en aanbieder van de zaligheids-waren aan alle menschen, maakt zich juist aan die zware godslastering schuldig en werpt het brood der kinderkens voor de honden en zwijnen, die het met hunne pooten vertreden. En de eeuwigheid zal het openbaren, dat die uitventers van het Evangelie God tot een leugenaar hebben gemaakt!

Wij zullen nog over den eigenlijken inhoud, over de historische realiseering en over de prediking des Evangelies verder moeten handelen. Doch dit blijve wachten op een volgend nummer, D. V.

H. H.

Mensch, word wijzer! Stel uw hope
Op des Heeren werk alleen.
Dat is rustig, veilig leven —
And're vastheid is er geen!

Our Church Order

(The Budget System and Other Matters)

In my last essay on the Church Order, I dealt with the last section of Article 11 that reads: "On the other hand the Consistory as representative of the congregation, shall also be bound to provide for the proper support of the ministers." This, we saw, is a duty imposed by Scripture upon every member of the church.

When should contributions be collected? According to the Catechism the offerings for the poor should constitute an integral part of the Sabbath service, but not so the offerings for the maintenance of the ministry of the gospel and of the schools. "What," so the question reads, "doth God require in the fourth commandment?" And the answer: "First that the ministry of the gospel and the schools be maintained; and that I, especially on the Sabbath, that is, on the day of rest, diligently frequent the church of God, to hear His word, to use the sacraments, publicly to call upon the name of the Lord, and contribute to the relief of the poor as becomes a Christian." There is a reason for counting the offering for the poor as belonging to the actions comprising public worship; for this offering is most distinctly a priestly function that together with the other engagements brings the worshiping congregation into relief as an assembly comprised of kings, of prophets and of priests unto God. This is not saying that the other offerings are not equally as essential and obligatory.

History shows that congregations do not always bring up spontaneously the sum needed for the maintenance of the King's business. This has led to the invention of various schemes for stimulating the flow of money into the treasury of the church. There is the practice of dividing the seating space of the edifice into sections over which differing prices are hung. The most desirable seats are then leased to those willing to pay the price. This practice is to be frowned upon as it calls into being unwholesome situations. It allows the rich by the purchase of the highest priced seats to set themselves off from the poor and places the worshipper of wealth in the church in a position to say to the rich, to the man with a gold ring in goodly apparel, Sit thou here in a good place, and to the poor man in vile raiment, Stand thou there, or sit here under my footstool. This evil is somewhat lessened if the prices are made uniform.

There are other such stimulants all of them of a questionable character. We think now of the custom, so much in vogue today and consisting in converting the edifice into a bazaar or into a restaurant where men can come to buy what they may covet in the line of fancy articles or what they desire in the way of food. Here we have to do with a spectacle sorry enough — a spectacle evidencing that the brotherhood driven to these extremities is comprised of members having reached a stage where the only way to their pocketbook is via their love for fineries and via their stomachs.

The question may be raised here whether the so-called budget system is to be classified with these unsavory methods for raising money. Some good men are of this conviction. In their denunciation of the system they are serious enough. Yet it could be shown that much of the opposition to the budget springs from sheer stinginess, avarice, mean covetousness. There is money for everything but for the church. And the budget, as it exacts from every member the promise to shoulder his share of the burden (if of burden we may speak in this connection), as it calls for an equal distribution of expenditures and for systematic giving, is hateful to the man who only with great difficulty can part with his money.

Let us briefly explain and appraise the budget and consider some of the arguments raised against it. The primary meaning of the word *budget* is *bag, wallet* with its store or content. This word has been adopted by the economist and made to signify it will be noticed the financial statement made by the treasurer before the legislative body of a nation, and comprehending a general view of the national debt, income and expenditure, ways and means, etc, with the proposed plan of taxation for the ensuing year. From this a notion may be gained of what is meant by a church budget. When the consistory opens a budget it lays before the congregation at the beginning of the fiscal year its financial estimates and plans. These estimates have a bearing on such items as salaries, maintenance of the church properties, etc. The consistory, to illustrate, calculates that in the coming year a sum of 200 dollars will be needed for fuel and light and another sum of let us say 2,000 dollars for salaries. It suggests further that the congregation decide to spend 1,000 dollars for repairs of church buildings. The estimates having been given, the congregation receives opportunity for questions and remarks. Finally a motion is called for that the estimates and plans be approved by the congregation. The carrying of the motion implies that the congregation now assumes full responsibility for the proposed expenditures and promises to raise the sum needed to make them. And the sum that each individual member has pledged to pay is equal to the number resulting from the division of the total sum by the number of members. In other words, each member has promised to contribute his share *if able*. This is the budget system as to its essence.

The merits of this system appear when viewed against the background of its opposite. The consistory makes no estimateions and plans; hence, it has nothing to lay before the congregation. Expenditures are made without the knowledge of the brotherhood. As a result each member gives blindly, haphazardly, in total ignorance of the state of financial affairs, without knowing whether the sum collected each week or month defrays the expenses that were made. The result happens to

be that debts accumulate. Finally the power company shuts off the current and the coal company will deliver more coal only on the condition that the old bill first be paid. So the congregation suddenly finds itself without light and fuel. You say that the picture I here paint is not true to life. I agree. No consistory by its silence will permit a crisis of this nature to arise in the life of the flock it shepherds. If a shortage occurs, it notifies the flock to the effect and the following Sabbath the want will be filled. And at the end of the year it publishes a statement comprehending a general view of all the expenditures that were made. Such a statement the congregation demands and is entitled to. But know that this acquainting the flock at regular times with its monetary condition and this publishing at the end of the year of a statement from which the flock may learn how the money that was collected during the year has been spent and for what purposes it was used is, rightly considered, the essential feature of the budget. Whether the needed sum be published at the beginning of the year in the form of estimates or at the close of the year in the form of expenditures makes no essential difference. When the consistory does either it opens a budget. If so, it ought to be plain that a budget is indispensible. How can the members give, how can they be expected to give, if they are not told how and for what purpose their contributions are to be used. Even the most vigorous opponent of the budget system demands that the consistory shed this necessary light. It means that without being aware of it he clamors for the budget.

Now it shall have to be admitted that it is far better to publish the sum needed at the beginning of the year in the form of an estimate than at the close of the year in the form of disbursements. For if published as an estimate, the congregation has opportunity to approve or disapprove and to assume full responsibility for what it sanctions. But at the end of the year, all the congregation can do is to complain if there be sums it deems wrongly spent. A budget opened at the beginning of the year may save much trouble.

Consider, further, that no one opposed to the budget would be in favor of giving the consistory a free hand if it came with some new plan the execution of which called for the expenditure of a large sum of money. Every member, including them opposed to the budget, would insist that the congregation appraise the plan and set a limit to the sum that might be spent. Only when the expenses to be made are the running, ever reoccurring and constant expenses of which everybody has knowledge does the one opposed to the budget permit the consistory to enter the year without first stating how it intends to use the money that will be collected. It all goes to show that if this opposer would only go to the trouble of becoming acquainted with self, he would discover that he is actually in favor of the budget-system with all his heart. So it appears then that the budget spells system and order. And without these no church can long endure.

No one can and does object to this system. Every member without a single exception calls for it. Pray, what legitimate objection could be sustained against the system. Is it wrong for the consistory to estimate the expenses for the coming year and to publish its estimation? This, it seems to me, is its solemn duty. Should not the member be willing to calculate the sum for which he must be held responsible and if able regularly contribute this sum? Who dare deny it. It may be doubted whether a member with means who fails in this has the love of God in his heart; for such a one says, As far as I am concerned the church may founder.

Some opponent of the budget, reading this, may say that he is heartily in favor of the system so defined but that what he is so vigorously opposed to is the requirement that consist in each member offering his share in sealed envelopes bearing his name or number. Consider that this manner of giving is no feature of the budget system proper. It could be dispensed with and the system proper retained; for the system as such consists in the consistory estimating what will be or was needed for the maintenance of the service, in the consistory publishing its estimation and in the members calculating the share for which they must hold themselves responsible. The manner of giving neither makes nor undoes the system proper. Only when the members refuse to calculate and to contribute their share, is the system destroyed.

But why should anyone object to the *method* of giving that consists in each member offering his rightful share in sealed envelopes bearing his number? Because, one may say, the method spells compulsion for the member. Where he otherwise gave gladly, spontaneously and freely, he now under the stress of the aforesaid method gives begrudgingly and unwillingly. And the fault lies with the method. In appraising this reasoning, let me set out with saying that the method or requirement in question cannot possibly serve to curtail his freedom as a giver, if his heart is right toward God, if he thus is truly spiritual. Consider that the spiritual man loves Christ and is devoted to His cause. Moreover, he knows himself as a steward and his possessions as a trust, as an estate he holds for the benefit of the Kingdom. He therefore places at the disposal of Christ what is Christ's, to wit, himself together with all he possesses. This is his delight. He is therefore a cheerful, loving, spontaneous, giver. This man, though he makes use of a method of giving distasteful to him, must, in spite of the method, continue to contribute to the maintenance of the service, gladly, willingly. For he loves Christ and the gift is for Christ.

You have a dear friend in dire need of your financial aid? Though the channel in which your aid must reach him is distasteful to you, you come to his rescue willingly. This hateful channel cannot kill your ardour,

dampen your seal, quench your love, curtail your freedom as a well-doer. In spite of this hateful method to which you are bound, you may give as often and as much as you please. And because what you do pleases you, you are supremely free.

A member of the church, who is at heart a willing and cheerful giver, is, must be, free in his giving in spite of the method to which he is bound; for the precept of Christ, "Maintain my services", is the very element in which this member lives and moves. For him the law spells the highest type of liberty in spite of the particular method of giving in use. This man is supremely free in his giving. He may give as frequently and as much as he likes. And when he gives he does the thing that pleases him. And no method can dampen his joy.

So then, if any member choosing to tie himself down to the method of giving in question perceives that he gives begrudgingly, let him be honest and say, The fault lies not with the system of giving. This is quite impossible. But the fault lies with me. I am carnal, sold under sin, unto me therefore the good precept of Christ is a prick against which I kick.

Someone may say, I agree that the method of giving now under consideration cannot possibly curtail the Christian liberty of a spiritual member as far as his giving is concerned. But consider that all members are not spiritual. Not all in the church are lovers of God. Must it not be conceded that the method in question spells compulsion for these. The amount they now contribute is considerably larger than the amount they contributed when not tied to a system. But they give now not because they love but because they do not wish to expose themselves to the consistory. Should not this method be discarded for the sake of these. For the Lord, certainly, can take delight in a cheerful giver only.

This argument, too, is faulty. Consider that this member begrudges the Lord the dime that he formally gave when not bound by a system as well as the dollar that he now gives. Know that the entire service as to all its features is irksome to him. He attends catechism not under the impulse of a love for truth but to keep peace with his parents; and he attends divine services under the stress of opinion, to save his name. Carry this argument through and you shall be compelled to end with saying that for the sake of these no offerings should be taken at all, nay worse, that for the sake of these the doors of the church should be permanently closed.

Should not the members give under the impulse of love? To be sure they should. And if they give under any other impulse, their giving, no matter how liberal, is sin. A giver without the love of Christ in his heart seeks not Christ in his giving but self. Rightly considered, he is therefore a worshipper of Baal, despite his outward show of piety. This man should take to his heart the admonition of Joshua given on the eve of his career: "And if it seem evil unto you to serve the Lord, choose you this day whom you will serve; whether the gods which your fathers served that were on the other side of the flood, or the gods of the Amorites, in whose land ye dwell . . . Let the carnal member strutting about behind the mask of a fabricated righteousness throw off his mask and show himself. Let him take an open stand. Let him reveal his choice, leave the church and go to his Baals.

I have also encountered this objection. Inaugurate the budget system of giving and you greatly embarrass the poor as they cannot pay their full budget. But should a man, if poor, allow his poverty to embarrass him? Such embarrassment is pride; and pride is sin. May we, in ascertaining the worth of a system, take account of sin? Surely no. Carry this argument through and you shall be compelled to end with saying that the deacons should refrain from providing in a poor man's need if by doing so they embarrass him.

Then there is this argument that the unwilling giver should be labored with not in private but in public from the pulpit instead of placed in the straightjacket of a budget system. His conscience should be aroused and his slumbering love awakened by proper preaching. With a love aroused and a conscience quickened he will spontaneously give. A flock comprised of such members — of members alive to their obligations — is not in the need of a budget system of giving. Herewith I agree most heartily. But consider that public preaching to bear fruit must be supplemented by private admonition, instruction and comfort, directed to the individual conscience and suitable to the needs of the individual heart. Food, it must be, especially prepared for the lone sheep — for to be partaken of in private by this sheep alone. Now the institution that places the pastor in a position to administer in the supreme sense to the individual needs of the lone sheep is house-visiting. Christ was much engaged in this kind of work. He was in private conversation with Nicodemus and that in the very heart of the night. He gave hours of His time to the woman at the well with no one present but she and Himself. How often He appears in Scripture as alone with His disciples, explaining to them some sermon that He had preached and the meaning of which they had failed to grasp or directing their minds to some new point of doctrine. This laboring with the lone sheep in the quiet bears fruit. Every pastor, I dare say, has a sheep once erring and in whose heart the public preaching seemed to find no response, but who softened and came to repentance because some private preaching, directed to his individual conscience and prepared for his private need, was applied to his heart by the spirit.

Also in the matter of giving, the pastor must labor privately with his sheep. But if this labor is to bear fruit, he must know his sheep also as to their willingness to contribute to the support of the service. And as the system of giving, here under consideration, con-

tributes to this knowledge, it is to be recommended.

There is also the argument based on the exhortation of Christ to His disciples: "Take heed that ye do not your alms before men, to be seen of them: otherwise ye have no reward of your Father which is in heaven. Therefore when thou doest thine alms, do not sound a trumpet before thee, as the hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily, I say unto you, they have their reward. But when thou doest alms, let not thy left hand know what thy right hand doeth: that thy alms may be in secret: and thy father which seeth in secret Himself shall reward thee openly." Mat. 6:1-4. So these words of Christ may be appealed to in support of the contention that under no circumstances are we allowed to give in public or to bring to the attention of others our giving? He who places this construction upon these words, and then has the daring to draw conclusions, ends with floundering in a veritable pool of absurdities. How could the deacons administer to the needs of the poor if no one but themselves not even the poor they help might have knowledge of their deed? On the Sabbath the congregation offers its gifts. The one member does so in the presence of the other. Each knows that the other gives. All give under the very eye of the deacon taking the offering. Maintain the above interpretation and you shall have to denounce this particular feature of public worship. When the widow gave her mite she gave her entire substance and elicited a word of commendation from Christ. But according to the above interpretation, He should have condemned the act as it was done in public. As many of the members of the church at Jerusalem as were possessors of lands or houses sold them and brought the prices of the things that were sold, *and laid them down at the apostles' feet.* As a result the apostles knew that these persons gave. Were they rebuked for exposing themselves in their capacity of givers to the apostles? To the contrary, their deeds Scripture places under our eye as the tokens of the Spirit's power to conform the lives of the predestinated ones to the image of His Son.

It is plain that the above interpretation will not do at all. The truth of the matter is this: Christ denounces the doings of the hypocrites who made an open show of their vile liberality that they might have glory of men. It is first of all an evil motive that Christ strikes at. The deed that sprang from the motive was a true reflection of its vileness. These people sounded trumpets before them in the synagogues and in the streets. Their behavior was as absurd as the motive from which it sprang was evil. There was no reason for their noise except the reason that men, taking notice of their sham generosity, might give them glory. But is the act of devout Christian men consisting in their offering their rightful share in sealed envelopes to be classified with the crazy and wicked commotion of those hypocrites?

Let us understand this exhortation of Christ well. We certainly must give in secret if there is no cogent reason for making our gifts before the eyes of men. But for our giving according to a system that makes it possible for the pastors and shepherds to supervise our giving, there is a good reason as I shall make plain presently. The deep meaning of Christ's admonition cited above is that we must give to the glory of God. The budget system of giving surely does not render this impossible.

Those who object to the budget on the ground that it can be used by the consistory as an instrument for ascertaining what is being given by each member should consider that even without this system not merely the consistory but the entire brotherhood knows what each member should donate and actually is donating if a member alive to his responsibilities. For consider that the maintenance of the service requires a definite sum, that this sum is known to every member as at the close of the year written reports are issued of all disbursements. Hence, every member knows what sum constitutes his rightful share and that of his fellow member. This knowledge alone renders it impossible to heed in a literal sense the above-cited mandate of Christ. So, there can only be one of two reasons for one refusing to make use of the budget: either he is opposed to having the consistory know that as a member of the brotherhood he responds properly to his obligations; or, if he fails in this, he is intent upon keeping his failure a secret. Now the action of a member who refuses to make use of the budget for the latter reason is, though sinful, at least rational. But the member, unwilling to make use of the budget for the former reason is a conumdrum. For why should he be bent on with-holding from the consistory the knowledge that he, as actuated by love for Christ, performs his duty.

But someone may may, there are some members who donate much more than what the budget calls for. Their failure to make use of the budget, finds its explanation in their resolve to withhold from the consistory the knowledge that they do more than the average member. Indeed! But consider that if these members are well-to-do people with a good name they suggest by their very failure to make use of the budget that they contribute liberally to the cause of the Kingdom. It means that their manner of giving defeats its very purpose.

Consider, finally that the calling of the pastors and rulers in the church is in the words of the sacred writer to take oversight of the flock of God, to watch for the souls of those over whom they have the rule as they that must give account. And the flock should also will this, and thus place itself as to its entire walk or conversation under the supervision of its pastors. It should allow the pastors therefore to take oversight also of its giving. No member should say that he has no need of this and forthwith withdraw himself from under the eye of the shepherd. Attend to the words

of Paul: "And he gave some apostles; and some, prophets; and some, evangelists; and some pastors and teachers; for the perfecting of the saints, for the work of the ministry, for the edifying of the body of Christ: till we all come in the unity of the faith, and of the knowledge of the Son of God, unto a perfect man, unto the measure of the stature of the fulness of Christ: . . "

Who of us has already come unto a perfect man, unto the measure of the stature of the fulness of Christ? No one. Hence we are all, the pastors themselves included, in the need of pastors who would have oversight of us. There is a reason for the presence of such admonitions in Scripture as these: "Let us consider one another to provoke unto love and to good works: not forsaking the assembling of ourselves together, as the manner of some is; but exhorting one another: and so much the more as ye see the day approaching." Who always stands so firm as not to be in danger of falling? And the sin of failing to give as we have been blessed is too serious. The spiritual life of a man, addicted to this sin, cannot possibly flower.

It ought to be plain, however, that the reason a consistory introduces the budget cannot possibly be to supply itself with an instrument for gaining a knowledge of what is being given by the congregation and by each member in particular. He who thinks so, has a mistaken idea about the budget. From the very nature of things the consistory can and does come into possession of the knowledge apart from the budget. The shepherds in the church may certainly for the benefit of those entrusted to their care put to them collectively and individually the question whether they are supporting the service according as they have been blessed. If the purpose of the budget was to learn what each member is giving, or to shake out of their pockets a few pennies, I would be heartily opposed to it. The flock as a whole and the individual member in particular should be trained by a proper ministry of the word to give spontaneously for Christ's sake. The one in whose heart the word finds no response had better keep his money. A budget opened for the purpose of increasing the flow of coin into the treasury of the church is an instrument of darkness and works untold harm. Besides, the lesson of experience is that the budget system does not make people give. The reason a flock makes faithful use of this method of giving is not the method but their love for the service. The sole purpose of opening a budget is to bring order out of chaos. And there may be no other purpose. A budget opened with the aim of stimulating giving, with the aim of accomplishing what the word is held to be unable to accomplish is a hidious institution. Let no one think, therefore, that in considering the usual objections raised against the budget, I arose to the defense of this system conceived of as an instrument for torturing unwilling members into parting with their money.

G. M. O.

Tot Den Bornput

Ergens heeft iemand gevraagd: Wat is voor den mensch het hoogste goed? En het antwoord luidde: (Het genieten van de) Verbondsgemeenschap der vriendschap met den Eeuwig-Volzaligen God.

Dat zal wel waar zijn, al is het ook, dat die definitie nu niet letterlijk zóó in de Schrift voorkomt. Het is dan ook een echt-Gereformeerde definitie en rust niet zoozeer op een tekst of reeks van teksten, alswel op het geheel der Godsopenbaring in de Schriftuur die heilig is.

Toch zijn er wel uitdrukkingen in die Schriftuur, die dezelfde gedachte kortelijk weergeven; soms ook door middel van beeldspraak.

Een dier uitdrukkingen die het hoogste goed voor den mensch vertolken vloeide van Asafs lippen: "Nabij-God-te-wezen!" Hij zingt dan ook daarvan: "maar mij aangaande, het is *mij goed* nabij God te wezen . . ."

Overal teekent ons de Schrift den vrome in smart, wanneer hij die nabijheid Gods derven moest. Dan droogt zijn kracht als een potscherf; dan kleeft zijn tong aan 't gehemelte, dorstende in de woestijn; dan ligt hij in het stof des doods.

Als God Zich verre houdt, barst de profeet uit in tranen: "Om dezer dingen wil ween ik; mijn oog, mijn oog vliet van water, omdat de trooster die mijne ziel zoude verkwikken, *verre van mij is.*"

Ziet, dan is het niet goed.

Dan ervaart Gods volk het hoe bitter het is wanneer ze dreigen te vergaan. Want zie, die verre van U zijn, zullen vergaan.

En nu weten we wel, aan den eenen kant, dat Asaf hier spreekt van de verworpenen, die vanwege het van God afhoereeren door Hem worden uitgeroeid; en, aan den anderen kant, dat Gods volk ook in de grootste ellende nooit van God verlaten is — toch weet dat volk door *ervaring,* wat het zeggen wil om ver van den Trooster der ziel te zijn.

Neen, voor ons *bewustzijn* is God niet altijd nabij.

En die ervaring brengt weedom.

Want dan is het niet goed.

Dan vergaan we voor ons beseffen. Dan schijnt het wezen te versmelten. Dan schijnt het, alsof al de baren en al de golven over ons arme hoofd heengaan en we in oneindige diepten van smart en rouw zullen wegzinken met een eeuwige wegzinking.

Het is nu eenmaal een feit, dat de mensch niet kan jubelen van moeilijk in te houden geluk, tenzij hij staan mag in de koesterende stralen van "'t Licht dat van Zijn Aan'zicht straalt." Alleen dan, wanneer de milde Zegenader Zijn vriend'lijk hart voor ons geestesoog opent en we dat door Woord en Geest ervaren, zullen we opspringen van vreugde. Want dan zien we het Eeuwig Licht der liefde Gods.

Schijnt die eeuwige Zonne ook maar even onder te gaan; trekt daar ook maar voor een korte spanne tijds

een donker floers over vanwege onze zonden — dan buigt mijne ziele terneder en ben ik in mij ontrust! Dat is eenvoudig de ervaring. En ervaring die in Gods Woord geboekstaafd is.

Dan ontwaakt de dorst der ziel.

Ziedaar, een ander beeld van dezelfde zaak.

Dan dorst ik naar het levende, bruisende water, dat vloeit van den troon van God.

Zich te mogen storten in die waterstroomen is dan beeldspraak; zich verfrischt te zien onder den klaterenden stortregen spreekt van gieten op het droge hart van Woord en Geest.

En het Water is Christus, het Aangezicht en het Hart van God.

Dat water is beeldspraak van de van eeuwigheid bewogene liefdetrillingen des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, die met oneindige ontfermingen zich naar den mensch heenbuigen, hem lieven en trekken, hem verfrisschen en laven tot in der eeuwigheid.

Dat water hebben we noodig, zullen we leven, eeuwig leven.

Doch van nature derven we het.

Het gansche menschdom stierf, en stierf van dorst. Want we raakten door eigen schuld onzen God kwijt.

En we weten het niet. Willen het niet weten.

Het gansche menschdom verloor Gods nabijheid der verbondsgemeenschap, zooals dat in het overheerlijke Paradijs aardsch genoten werd — en stierf.

Sindsdien dorst elk, arm menschenkind met een dorst des doods.

Daarom dorst hij dan ook niet naar God.

't Is een vreemde dorst die den gevallen mensch kenmerkt.

Wat een spektakel zijn we geworden! We dorsten en trachten die dorst te lesschen met zout water. Met de dingen van de aarde, van den mensch, van het stof, van de menigerlei zonden en overtredingen. De mensch wil zich verfrisschen met een heerlijke overstrooming van geluk en aardschen jubel der blijdschap. En hij loopt en draaft en zingt en schaterlacht. Doch, omdat hij averrechts verkeerd voor God en zijn ziel staat, een vreemdeling zijnde voor beide, is al dit zijn geknoei een trachten om zijn ontzettende dorst te lesschen met zout water.

Doch, o wee!

Dat zoute water drinkende, bersten zijne lippen, splijt zich de tong en het gehemelte, scheuren de ingewanden en schreeuwt het lijdende menschdom zijn eeuwig wee uit. O wee! eeuwig wee! Want ook hierin is de eeuwigheid, opdat ze wegzinken in de plaats voor de duiv'len bereid. Waar ze akelig kermen en klagen: Ik lijd zoo'n smart in deze vlam! Och, dat er toch eens iemand kwam, om deze dorst te stillen. Maar, 't kan niet, is er mij gezeid; Hier blijf ik tot in eeuwigheid. Hier, in de plaats der duiv'len.

Komt, echter, God door den Geest der genade en het Woord des ontfermens om ons aan dien dood te ontdekken en ons in het leven te roepen; laat Hij de eeuwige armoede van onzen geest ons zien, dan grijpt er een groote verandering plaats.

Neen, dan keeren we ons niet langer in haat van de Goddelijke Wijsheid, gelijk zij die den dood minnen, doch dan keeren we ons naar Bethlehem's Bornput, waar 't verfrisschende Water des Levens opborrelt uit de Eeuwige Fonteinen des Heils.

En die Bornput met zijn opborrelend, verrukkelijk heerlijk Water is Jezus.

"Wie dorst heeft, kome tot Mij en drinke!" Zoo riep Jezus, het Aangezicht van den VerbondsGod.

En Johannes heeft het ons verklaard wat het beteekent, want hij voegt aan dien uitroep toe: "Dit zeide Hij van den Geest denwelken ontvangen zouden die in Hem gelooven; want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was."

In Jezus, den Zoon van Gods welbehagen, den knecht des Heeren bij uitnemendheid; in Jezus, den Immanuel, die beide der Goddelijke en menschelijke natuur deelachtig is en die al den arbeid Zijner ziel gewrocht heeft om Gode het rantsoen der kinderen te betalen; in dien Jezus is al ons heil. Want Hij leeft het verbondsleven der vriendschap Gods volmaaktelijk. Hij is in den schoot des Vaders en, omdat Hij Zich zoo uitermate diep vernederd heeft en in die vernedering des lijdens gehoorzaamheid geleerd heeft, heeft God Hem ook uitermate verhoogd en een Naam gegeven die boven allen naam is.

Die Jezus is volzalig. De eeuwige gerechtigheid vervult Hem; alle gaven des Heiligen Geestes wonen in Hem, want Hij heeft dien Geest ontvangen en dat niet met mate. Alle hemelsche zegeningen en zaligheden zijn in dien Middelaar Gods en der menschen.

En dien Geest der zaligheden heeft Hij uitgestort. En als vrucht van dien uitgestorten Geest hebben we ook het Woord der Apostelen en Evangelisten. En bij die vrucht des Geestes ontvangt nu ook de Nieuw-Testamentische Kerk van God den Geest der toepassing. Zoodat het Woord van God aan de zielen toegepast wordt. En dat Woord werkt door dien Geest ons zaligheid die gelooven.

Zoo is Jezus het levende water. En tot dat water worden we geroepen. Die dorst heeft die kome en die wil neme het water des levens om niet. Zoo weerklinkt het eigen geroep van Jezus.

Doch wanneer de goddelooze mensch dit hoort, dan zegt hij al maar door: En ik wil niet komen en drinken van dat levende water, want de eigen smaak van dat water is mij ten walging.

Het is dan ook alleen voor hen die dorst hebben en degenen die gewillig gemaakt zijn door Gods genade, die krachtdadiglijk werkt in de harten en verstanden van hen die te voren daartoe opgeschreven zijn.

Doch de bornput Bethlehems is vol van water. Tot overvloeiens toe en die bornput doet zijn verrukkelijk heerlijk water ook vloeien op ons, ja ook op ons.

Praktisch hebben we dat in het Woord dat vast is. Met al zijn aankleve van lezing, prediking, vermaning

en leering. Daarom gaan de dorstigen dan ook zoo gaarne naar de kerk, waar dat Woord naar den zin en meening des Heiligen Geestes verkondigd wordt. Het is dan ook een veeg teeken, wanneer men als met geweld naar Gods Huis gesleurd moet worden. Dat toont, dat men geen dorst heeft van de goede gehalte. Dat toont, dat men de smaak van Jezus, de kwaliteit van de onvergelijkelijk heerlijke Verbondsgemeenschap met den God des Verbonds niet wil.

Daarom leest men dat Woord dan ook zoo gaarne en werpen de kinderen des Heeren zich keer op keer in die waterstroomen van de Goddelijke Openbaring. Zonder zijn Bijbel is de Christen gelijk een wrak in zee. Het is zijn roer, kompas, schip, zijn alles.

Daarom stort dat volk dan ook zijn ziel uit in smeeking en klagen, in de eigen taal van dat Woord en gevoelt het zich van dag tot dag getrokken om het hart voor den Heere uit te storten. En ook dat werkt zaligheid. Ook dat is gelijk aan het drinken uit den Rotssteen, welke is Christus.

Doch er is meer.

Daarom breekt dat volk uit in jubelenden dank en lof voor Zijn aangezicht. Want we hebben hier in beginsel een voorsmaak ervan, wat het zeggen wil om *gelescht* te worden. O ja, ze drinken uit Bethlehem's Bornput. Dat deden ze alle eeuwen door en zullen ze blijven doen totdat geen maan meer schijnt.

Daarom wordt hunne kracht en jeugd vernieuwd gelijk eens arends en gaan ze van kracht tot kracht voort, totdat een iegelijk van hen zal aankomen in Sion, waar de rivier Gods vol waters is.

Daarom wordt dat water ook in hen een fontein van water, opspringende tot in het eeuwige leven. De kinderen Gods zijn geen ledige vaten gelijk, waarin de Heere bij tijd en wijle iets van dat levende water giet. Neen, alle kinderen Gods zijn de eigen leden van het dierbare Lichaam van Immanuel. En waar Hij *de* Bornput is, daar zijn en worden zij steeds meer, ook bornputten. Christus krijgt door het gedurige drinken uit Hem, een gestalte in Zijn broeders en zusters. Christus leeft in mij, zegt Paulus. En zoo is het ook, met mate, met een ieder der gekochten. Het nieuwe leven der wedergeboorte is een organisme, een levend organisme in ons.

En het springt op! Het springt op tot in het eeuwige leven.

Gelijk Hij, de Christus, zich altijd keert met het aangezicht naar den Vader heen, Hem wil en lieft en looft; en in al Zijn energie streeft naar dien eeuwigen Vader heen, — zoo ook wij.

Want de oorsprong van dat levende Water is het beminnende hart van God. Daar op de bergen, die eeuwig zijn, ligt eigenlijk de eerste bron. En het water, dat al die eeuwen door Christus heen, de Kerk van God gedronken heeft, zoekt de bron. En daarom springt het op, al hooger, al hooger, totdat het opspringende aankomt in het eeuwige leven, dat is, het volmaakte kennen van God!

Door den Geest van den verheerlijkten Christus!

O God! Neem Uwen Heiligen Geest niet van mij!

G. V.

Vragen

I

Hudsonville, Mich., 10 April 1933.

Geachte Redacteur van "The Standard Bearer"!

Door de Mannenvereeniging van de Prot. Geref. Kerk te Hudsonville, Mich., wordt onderstaande vraag opgezonden aan U met het beleefd verzoek deze te willen beantwoorden in "The Standard Bearer."

Is echtscheiding geoorloofd en overeenkomstig met de Heilige Schrift?

Toelichting:

De vraag is uit de Vragenbus onzer vereeniging en door ons besproken. Twee partijen werden openbaar, waarvan de eene de meening was toegedaan, dat Matth. 19:9 overspel grond noemt van wettige (Bijbelsche) echtscheiding.

De andere hield staande, dat ook daar niet echtscheiding in den zin van huwelijksverbreking bedoeld kan worden en wel op de volgende gronden:

1. "Verlaten" beteekent in Matth. 19:9 niet scheiden in den zin van huwelijksvernietiging, maar afzonderlijk gaan leven buiten huwelijksgemeenschap.

2. Geheel de Heilige Schrift, (afgedacht van Matth. 19:9 en 5:32) geeft *duidelijk* te kennen, dat God samenvoegt tot één vleesch, en de mensch niet mag verbreken (en ook niet kan) wat door God gebonden is.

3. Dat huwelijksvernietiging alleen plaats heeft door den dood, Rom. 7:2, I Cor. 7:39, e. a., en dus in geval van overspel het huwelijk toch blijft bestaan.

4. Dat samenleving in kerkelijke gemeenschap van de gescheidenen niet mogelijk is omdat Matth. 18 wordt voorbijgegaan en er dus geen liefde maar haat is tusschen de gescheidenen.

5. Dat twee afzonderlijke teksten de gedachte der Schrift niet veranderen en het gewaagd is om op twee teksten een stelling te bouwen tegen de gedachte der Schrift in.

De vraag gaat dus over echtscheiding in verband met overspel en kerkelijke samenleving.

Namens de vereeniging voornoemd,

D. Dykstra, Secr.

N. B. Er is geen concreet geval op het oog.

Antwoord

Hier hebben we dus een vraag, waarop in de Mannenvereeniging te Hudsonville reeds twee tegenover elkander staande antwoorden zijn gegeven. En tevens worden voor het ééne antwoord reeds een vijftal gron-

den aangevoerd, die den redacteur van onze S. B. waarschuwen, dat hij wel mag weten, wat hij doet, als hij op de vraag ook een antwoord waagt te geven. Het zou niet onbillijk, noch ook ondienstig zijn geweest, had de vereeniging ook de gronden aangegeven, die de tegenover staande partij aanvoert voor het tegenover gestelde gevoelen. Of werden voor dat gevoelen geen grongronden aangevoerd?

De vraag is een uiterst belangrijke.

En, zooals dikwijls met belangrijke vragen het geval is, het is ook een uiterst moeilijke. Het is een vraag, die, als ge haar tracht te beantwoorden, steeds weer andere, verwante vragen doet opkomen, totdat ge ten slotte voor heel de kwestie van echtscheiding en hertrouw van gescheidenen ziet geplaatst, waarover men in de Christelijke Gereformeerde Kerken reeds jaren delibereert en waarover de laatste synode dier kerken zulk een m. i. droevig rapport hoorde.

Ik zal trachten een antwoord te geven, dat zich strikt aan de Heilige Schrift houdt, zonder mij te storen aan tegenwerpingen, die eigenlijk opkomen uit moeilijkheden, die geschapen worden door een zondige wereld en een door de zonde verwarde samenleving.

Laat ons beginnen met de kwestie, waarover het gaat goed onder de oogen te zien, opdat we scherp mogen kunnen onderscheiden.

Om bij het begin te beginnen, zij allereerst opgemerkt, dat twee tegenover elkander staande beschouwingen hier uitgangspunt kunnen zijn:

1. Het huwelijk *kan nooit* worden vernietigd. Alleen de dood van één der partijen kan een einde maken aan het huwelijk. Hoe ook een der partijen moge zondigen tegen de huwelijksbetrekking, zij blijft voor God bestaan tot den dood van een der beide partijen de band verbreekt.

2. Het huwelijk *kan wel* worden vernietigd. Wel is het een zware zonde om het huwelijk te verbreken en de schuldige blijft voor zijne zonde voor God verantwoordelijk, maar dit neemt niet weg, dat het huwelijk voor God werkelijk verbroken kan worden.

Het is wel duidelijk, dat een derde mogelijkheid hier niet denkbaar is. De twee dekken geheel de kwestie, waarover het hier gaat. En ze sluiten elkander ook volkomen uit.

Over de eerste beschouwing behoeven we verder niet veel te zeggen. Zij is zeer beslist en neemt een volstrekt standpunt in. Het ligt in den aard der zaak, dat verder verschil van meening onder degenen, die dit standpunt innemen, eigenlijk niet mogelijk is. Het standpunt veroorzaakt ook verder geen praktische moeilijkheden. Het geoorloofde van het trouwen der gescheidenen met anderen komt op dit standpunt zelfs als kwestie niet op. Wie scheidt en weer trouwt met een ander, doet overspel onder alle omstandigheden. Alleen maar zouden zich op dit standpunt nog twee mogelijke beschouwingen laten denken:

1. Of scheiding is nooit geoorloofd. Het huwelijk is onvernietigbaar; daarom is scheiding in geen enkelen vorm geoorloofd. Ook hoererij kan niet worden beschouwd als een wettige grond voor echtscheiding. En ook al trouwen de gescheidenen nooit weer, zondigen ze toch zoolang als ze door wettige echtscheiding (voor het wereldsche gerecht, n.l.) den band verbroken hebben.

2. Of zulke scheiding door het wereldsche gerecht is wel geoorloofd, maar dan alleen op grond van hoererij. Ofschoon ook dan scheiding niet bepaald geboden is, ofschoon het zelfs de voorkeur heeft, dat verzoening tot stand komt, indien mogelijk, toch mag scheiding op dien grond geoorloofd worden geacht.

Het is mij niet recht duidelijk, welke van deze beide beschouwingen verdedigd wordt in de gronden aangevoerd hierboven door een der beide partijen in de Mannenvereeniging te Hudsonville. Ik meen echter van de eerste.

Neemt men echter het tweede standpunt in, dat namelijk het huwelijk vernietigbaar is, dan zijn verschillende beschouwingen op dat standpunt denkbaar.

1. Het huwelijk wordt vernietigd door hoererij gevolgd door echtscheiding en de onschuldige partij, hetzij deze de verlater of de verlatene is, kan een ander wettig huwelijk aangaan.

2. Het huwelijk wordt altijd vernietigd door echtscheiding, hetzij op bijbelsche of op onbijbelsche gronden, en de onschuldige mag met een ander trouwen.

3. Het huwelijk wordt vernietigd door echtscheiding, ook als deze plaats heeft op onbijbelschen grond, d. i., zonder dat er hoererij bedreven is, maar de onschuldige partij mag in dat geval niet met een ander trouwen.

4. Het huwelijk wordt altijd vernietigd door echtscheiding en daarom mogen beide partijen na de scheiding elk met een ander trouwen. Het laatste huwelijk heeft in dit geval altijd den voorrang boven het eerste en moet ook door de kerk als wettig worden erkend. Feitelijk is dit het standpunt, dat ingenomen werd door de commissie, die op de laatste synode der Christelijke Gereformeerde Kerken rapporteerde.

Laat mij nu deze verschillende mogelijkheden in het kort resumeeren:

1. Het huwelijk is nooit te vernietigen; echtscheiding voor het gerecht is geoorloofd op grond van hoererij; geen der partijen mag met een ander trouwen.

2. Het huwelijk is niet te vernietigen; echtscheiding is altijd ongeoorloofd.

3. Het huwelijk wordt vernietigd door hoererij; echtscheiding is dan geoorloofd; de onschuldige mag met een ander trouwen.

4. Het huwelijk wordt vernietigd door echtscheiding; de onschuldige mag met een ander trouwen.

5. Het huwelijk wordt vernietigd door echtscheiding; de onschuldige mag niet met een ander trouwen, tenzij de echtscheiding plaats had op grond van hoererij.

6. Het huwelijk wordt vernietigd door echtscheiding; beide partijen mogen trouwen, elk met een ander.

Eer ik nu verder ga, wil ik kortelijks de gronden, die hierboven worden aangegeven door de eene partij in de Mannenvereeniging van Hudsonville bespreken. Dat kan zijn nut hebben, om misverstand te voorkomen.

1. In grond 1 zegt deze partij, dat "verlaten" in Matth. 19:9 niet beteekent huwelijksverbreking, maar afzonderlijk gaan leven buiten huwelijksgemeenschap. Is dat wel juist? We lezen in Matth. 19:9: "Maar Ik zeg u, dat zoo wie zijn vrouw verlaat, anders dan om hoererij, en een andere trouwt, die doet overspel, en die de verlatene trouwt, doet ook overspel." Nu moeten we het volgende wel voor de aandacht houden:

1. Dat deze tekst *rechtstreeks* niets zegt van echtscheiding op een grond die voor den Heere bestaanbaar is. Hij spreekt alleen van een "verlaten" van de vrouw, dat voor God *niet* bestaanbaar is en dus overspel is. Alleen bij wijze van uitzondering wordt gezegd: "anders dan om hoererij."

2. Dat "verlaten" hier echter meer beteekent dan "leven buiten huwelijksgemeenschap" is wel duidelijk uit:

a. Het feit, dat er aan toegevoegd wordt: "en een andere trouwt." De "verlating" is dus van dien aard, dat het trouwen met een ander mogelijk werd. Er heeft scheiding plaats voor de wet, zoodat er een ander huwelijk voor de wet mogelijk wordt. We mogen hier dus gerust lezen: "wie het huwelijk met zijn vrouw laat ontbinden en den band des huwelijks met een andere vrouw laat binden, die doet overspel."

b. Het verband. Jezus' woord is een antwoord op de tegenwerping der Farizeën: "waarom heeft dan Mozes geboden haar een scheidbrief te geven en haar te verlaten?" Ook dit toont wel, dat het gaat over wettige scheiding en niet slechts over een leven buiten huwelijksgemeenschap. De vrouw, die den scheidbrief ontvangen heeft, kan dan ook met een ander trouwen. Deut. 24.

c. Dit is ook eigenlijk de beteekenis van het oorspronkelijk woord: vrijlaten, ontslaan van een band, den band verbreken.

3. Dat dit echter op zichzelf niets zegt van de mogelijkheid van huwelijksverbreking of vernietiging, of van echtscheiding in overeenstemming met Gods Woord, want de tekst zegt immers slechts wat overspel is. De beslissing van de kwestie, wat dezen tekst betreft, als ook Matth. 5:32, hangt niet aan de beteekenis van het woord "verlaten," maar aan de verklaring van het "anders dan om hoererij."

In den tweeden grond wordt gezegd, dat geheel de Schrift duidelijk leert, dat het huwelijk onvernietigbaar is, dat de mensch den band des huwelijks niet mag, maar ook niet *kan* verbreken. Alleen maar schijnt de partij, die dit gevoelen voorstaat, niet al te zeker te zijn van Matth. 5:32 en 19:9. Immers er staat tusschen twee haakjes: "afgedacht van Matth. 19:9 en 5:32." Hier zou ik willen opmerken:

1. Dat deze grond wel een beetje gelijkt op wat men in het Engelsch noemt: *begging the question.* Mij dunkt, dat dit dan ook juist door heel de Schrift zou moeten worden aangetoond. Zooals het hier staat is het weinig meer dan eene bewering.

2. Dat de partij, die dit gevoelen voorstaat, bij het verdedigen er van toch niet mag zeggen: "afgedacht van Matth. 19:9 en 5:32." Deze beide teksten kunnen als het over de kwestie van echtscheiding gaat, niet even worden uitgeschakeld.

De derde grond beroept zich op de Schrift voor de stelling, dat huwelijksvernietiging alleen plaats heeft door den dood, Rom. 7:2; I Cor. 7:39. De vraag mag worden gedaan: is dat feitelijk wel zoo? Staat er in die teksten wel zooveel als hier wordt beweerd? Is het werkelijk wel uit die teksten te bewijzen, dat *alleen* de dood de vrouw vrij kan maken van den man? Ik meen, dat dit op goede gronden kan worden ontkend.

1. Omdat het in geen van beide teksten gaat over de vraag van echtscheiding. Deze kwestie ligt in deze plaatsen geheel buiten de bespreking. Het is natuurlijk buiten kwestie, dat de vrouw aan den levenden man verbonden is, zoolang als hij leeft, en dat de vrouw een overspeelster wordt, als zij eens anderen wordt, zoolang als de man leeft. Maar de vraag of hoererij hierop ook uitzondering maakt, ligt buiten bespreking in deze teksten.

2. Omdat het in beide teksten gaat over de vraag: wanneer mag de vrouw eens anderen worden? En in beide gevallen wordt geantwoord: als de man gestorven is. Maar dit is een andere vraag dan de kwestie, waarover het in Hudsonville ging: kan het huwelijk ook verbroken worden anders dan door den dood van een der partijen?

Ik stem dus toe, dat Rom. 7:2 en I Cor. 7:39 leeren, dat de dood een vrouw vrijmaakt van den man; dat weduwen dus weer mogen trouwen. Ik stem niet toe, dat deze teksten bewijzen, dat *alleen* de dood het huwelijk verbreekt.

De vierde grond heeft het over samenleving in kerkelijke gemeenschap en houdt staande, dat zulk kerkelijk samenleven van gescheidenen niet mogelijk is, omdat er geen liefde, maar haat tusschenbeide ligt.

Nu zullen zulke gevallen, waarin beide gescheidene partijen in ééne kerk samenleven, niet dikwijls voorkomen. Immers òf één der partijen is schuldig aan echtbreuk, of beide partijen zijn schuldig en de schuldige wordt afgesneden. Maar de mogelijkheid bestaat, dat de schuldige tot boete komt en als lid wordt hersteld. Zeg nu, dat deze schuldige partij in zijn vroeger leven, vóór de echtscheiding in hoererij leefde en zeg het was de man. De vrouw heeft niet aanstonds echtscheiding aangevraagd, maar heeft herhaaldelijk haar man vermaand om zijn zondigen weg te verlaten, doch hij bleef in hoererij leven. Zij heeft ook gehandeld naar Matth. 18 totdat zijn afsnijding plaats had. Intusschen bleef de man voortleven in hoererij en de vrouw verkreeg ook echtscheiding. Als nu de man werkelijk tot berouw komt, is het dan niet mogelijk, dat de vrouw hem

van harte vergeeft, zonder dat zij echter verkiest weer met hem in huwelijksgemeenschap te leven? Ik denk, dat dit mogelijk mag worden geacht.

De laatste grond, dien de partij te Hudsonville aanhaalt schijnt mij even gevaarlijk toe als de voorstelling, die door dien grond verworpen wil worden.

Ik stem natuurlijk toe, dat het gewaagd is, om op twee teksten een stelling te bouwen. Dat is gevaarlijk en een beschouwing, die niets anders heeft dan twee teksten als grond, staat gewoonlijk niet zoo sterk. Toch mag de mogelijkheid wel worden toegegeven, dat op twee Schriftuurplaatsen eene beschouwing kan rusten, mits ze duidelijk zijn en de beschouwing niet door de rest van de Heilige Schrift wordt weersproken. Is dit laatste wel het geval, dan is het niet alleen gewaagd, maar ook beslist verkeerd om zulk eene beschouwing toch te willen handhaven op grond van een paar teksten.

Maar in deze laatste grond wordt gezegd: "twee afzonderlijke teksten veranderen de gedachte der Schrift niet." Mij dunkt, dat dit een even gevaarlijke wijze van spreken is. Ze gaat eigenlijk uit van de gedachte, dat twee afzonderlijke teksten wel iets anders kunnen leeren dan de doorloopende lijn der Schrift. En dat is natuurlijk niet het geval. Wij maken ons op die wijze wat al te gemakkelijk af van "twee afzonderlijke teksten." Indien het onze overtuiging is, dat heel de Schrift een zekere voorstelling biedt van eene zaak, maar er zijn een paar teksten, die daartegen schijnen in te gaan, dan is het toch in elk geval onze roeping om duidelijk te maken, dat dit laatste niet het geval is.

En het wil mij voorkomen, dat dit het zwakke punt is in de redeneering van deze partij der Mannenvereeniging. Het is haar niet gelukt Matth. 5:32 en Matth. 19:9 te verklaren in het licht van de beschouwing, die zij voorstaat. Mij dunkt, dat zij dit nog moet doen.

De lezer begrijpt, dat wij hiermede nog in het geheel niet de vraag hebben beantwoord.

Men hebbe dan een veertien dagen geduld.

H. H.

II

Geachte redacteur:—

Hoe moeten wij I Sam. 16:14 verstaan? En vooral het laatste gedeelte?

Namens de Mannenver. van de South Holland Prot. Ref. Church,

P. T. Kelderman, Secr.

Antwoord

We lezen in I Sam. 16:14: En de Geest des Heeren week van Saul; en een booze geest van den Heere verschrikte hem.

Nu gaat het vooral om het laatste gedeelte. Ik veronderstel dus, dat het eerste gedeelte niet zooveel behoefte heeft aan toelichting, en dat de Mannenvereeniging te South Holland verstaan heeft, dat dit niet gezegd wordt van den Geest des Heeren als Geest der heiligmaking, die nimmer wijkt van de verkorenen, maar van den Geest des Heeren, zooals Hij Saul als koning van Israel bekwaamde om zijn ambt te vervullen.

Wat nu het laatste betreft, we lezen van dezen boozen geest op Saul herhaaldelijk, dat het een geest van God was. Zoo reeds in het 15de vers van ditzelfde hoofdstuk: "Toen zeiden Sauls knechten tot hem: Zie toch, een booze geest Gods verschrikt u." En in vs. 16: "Onze heer zegge toch tot uwe knechten, die voor uw aangezicht staan, dat zij eenen man zoeken, die op de harp spelen kan; en het zal geschieden, als de booze geest Gods op u is, dat hij met zijne hand spele, dat het beter met u worde." En in vs. 23: "En het geschiedde, als de geest Gods over Saul was, zoo nam David de harp en hij speelde met zijne hand; dat was voor Saul eene verademing en het werd beter met hem," En nog eens weer in I Sam. 18:10: "En het geschiedde des anderen daags, dat de booze geest Gods over Saul vaardig werd, en hij profeteerde midden in het huis, en David speelde op snarenspel met zijne hand, als van dag tot dag."

Nemen we dit alles samen, dan mogen we het volgende op de vraag antwoorden:

1. Een booze geest van Jehova, of een booze geest Gods, kan niet beteekenen een booze geest uit God. Dit zou strijden met de heiligheid van het goddelijke Wezen. God is een licht en er is gansch geen duisternis in Hem. Daarom gaan er ook geen booze geesten van Hem uit.

2. Om dezelfde reden zouden we "geest" hier ook niet in den onpersoonlijken zin willen opvatten. Zoo wordt de tekst dikwijls verklaard. De geest is dan een invloed ten kwade op Saul. Of ook is het woord hier de aanduiding van den geestelijken toestand van bitterheid en zwartgalligheid en achterdocht en boosheid, die Saul kenmerkte in dezen tijd. Het laatste kan niet wel de beteekenis zijn, want deze geest wordt beschreven als iets buiten Saul, dat hem beïnvloedde. Het woord duidt dus niet slechts zijn eigen toestand aan. Het is een geest, die van Godswege op hem inwerkt. Maar ook het eerste gaat niet op, want niet alleen zou er dan een booze invloed van God uitgaan, maar ook wordt deze geest zoo beschreven, dat we kwalijk aan een onpersoonlijke macht of invloed kunnen denken. De geest komt op Saul, wordt vaardig over hem, wijkt weer van hem en verschrikt hem, doet hem zelfs profeteeren.

3. Daarom is het onze overtuiging, dat we hier te doen hebben met een soort van bezeten zijn van een duivel, een persoonlijken boozen geest. En deze duivel of booze geest wordt door God op Saul gebracht, is instrument in de hand Gods om te doen, wat God wil. Hij moet Gods wrake over Saul brengen. In dien zin wordt

hij een geest van den Heere, een booze geest Gods genoemd.

In deze verklaring ligt niets ongerijmds in verband met de heiligheid des Heeren. Ook is deze verklaring in harmonie met andere plaatsen in de Heilige Schrift, zoowel als met de doorloopende gedachte der Schrift, dat de Heere alleen souverein is en dat Hij ook doet met het heir der duivelen naar Zijnen wil. Denk maar aan I Kon. 22:19 v.v.: "Verder zeide hij: Daarom hoort het woord des Heeren: Ik zag den Heere zittende op Zijnen troon, en al het hemelsche heir nevens Hem aan Zijne rechter- en aan Zijne linkerhand. En de Heere zeide: Wie zal Achab overreden, dat hij optrekke en valle te Ramoth in Gilead? De een nu zeide aldus en de ander alzoo. Toen ging een geest uit voor het aangezicht des Heeren, en zeide: Ik zal hem overreden. En de Heere zeide: Waarmede? En hij zeide: Ik zal uitgaan, en een leugengeest zijn in den mond van al zijne profeten. En hij zeide: Gij zult overreden en zult het ook vermogen; ga uit en doe alzoo. Nu dan, zie, de Heere heeft een leugengeest in den mond van al deze uwe profeten gegeven; en de Heere heeft kwaad over u gesproken." En denk, in een anderen zin des woords, ook aan den engel des Satans, die Paulus met vuisten sloeg en waarvan Paulus zegt, dat hij hem gegeven was, opdat hij zich niet zou verheffen. Denk ook aan Satan en de geschiedenis van Job. Uit al deze Schriftuurlijke gegevens mag blijken, dat bovenstaande verklaring van den geest Gods op Saul in overeenstemming is met de doorloopende voorstelling van Gods Woord.

H. H.

BEKENDMAKING

Vergadering van de Reformed Free Publishing Association zal gehouden worden, zoo de Heere wil, Woensdag, 7 Juni, in de basement van de First Prot. Ref. Church.

Bestuursleden moeten gekozen worden, daar wij in Grand Rapids een onderafdeeling zijn geworden.

Bovendien zal Ds. G. M. Ophoff een korte speech houden.

BEKENDMAKING

De zomer vergadering van het Curatorium onzer Theol. School staat gehouden te worden, zoo de Heere wil, 20 Juni 1933, om half vier des namiddags in de Creston Prot. Geref. kerk te Grand Rapids, Mich.

Alle adspiranten voor onze School worden op deze vergadering verwacht, in bezit zijnde van een bewijs van lidmaatschap in een onzer gemeenten, alsmede een aanbeveling van zijn kerkeraad.

L. Vermeer, Secr.

NOTICE

The first meeting of the Central Board of the Reformed Free Publishing Association will be held Tuesday, June 20, at 7:45 P. M., in the basement of the First Protestant Reformed Church.

Mattheus

Matth. 9:9.
Mark. 3:18.
Lukas 6:15.

Mattheus, de Tollenaar.

Met dien naam dient de Apostel zich aan als hij zijn roeping tot het apostelschap ons vermeld.

Moesten we een beschrijving geven van twee karakters die scherp tegenover elkander staan, dan zijn het de Apostelen Mattheus en Simon Zelotes. De eerste is een afvallige van de Joodsche zaak, die hem tot een der meest verachte menschen maakte van zijn tijd. In één adem werden de tollenaars genoemd met de zondaren, niet maar in den algemeenen zin des woords zooals elk menschenkind zondaar is, doch zooals het in den gangbaren zin des woords in die dagen gold van een ieder wiens leven zich door een leven in de zonde kenmerkte. Hoeren en tollenaren en zondaren behoorden tot een en dezelfde categorie, het uitvaagsel en plebs, wier omgang geschuwd werd als de pestziekte, voor wien, naar Joodsche opvatting alle hoop was uitgesloten. Met vooroordeel werden dezulken besproken en niet minder behandeld. Hoe geheel anders met Simon de Zeloot. Hier hebt ge de vertegenwoordiger van de nationale zaak. Barabbas was een dergenen bij wien en door wien men heil zocht en verwachte. Is Mattheus handlanger van den gehaten Romein, Simon Zelotes (ijveraar, ook wel jaloersche) behoort tot de zichzelf opgeworpen helden der Joodsche vrijheidshelden, die sinds den tijd der Maccabeën, feitelijk een voortzetting van eerstgenoemde, het er opgezet hadden de Wet te onderhouden, doch uit politiek oogpunt ijveraars waren voor Israels zelfstandig volksbestaan en zelfs tot geweld en doodslag de toevlucht namen om hun doel te bereiken.

Het is opmerkelijk dat in geen der Evangelisten Mattheus met den bijnaam de tollenaar wordt genoemd. Daarom niet zonder reden kan het zijn dat hij dit zelf doet. Temeer springt dit in het oog wanneer we voor de aandacht houden, dat de andere evangelie schrijvers (Markus en Lukas) hem Levi noemen. Men heeft hier het bewijs, volgens sommigen, dat Mattheus tot den stam van Levi behoorde, schoon weer anderen van meening zijn dat Levi in genoemde Evangeliën niet dezelfde persoon is, doch een der vele discipelen welke benevens de Apostelen, Jezus volgde.

Deze laatste zienswijze vindt haar grond zeer zeker niet in hetgeen de Schrift ons biedt. Bij nauwkeurige lezing lijdt het geen twijfel, dat Mattheus en Levi een en dezelfde persoon zijn. Ook is het niet zoo, dat de beide namen ons bemoeilijken om in hem den Apostel te zien, van wiens hand we het eerste der Evangeliën ontvingen (dit wordt soms voorgesteld als zoude niet Mattheus, doch een der discipelen de schrijver zijn, die onder toezicht van Mattheus schreef).

De beste oplossing is, om den naam Levi te beschouwen als de naam welke hij droeg alvorens Jezus hem tot het Apostelschap riep, en hem den naam waaronder

hij zijn Evangelie schreef gaf met zijn roeping. Hetzelfde vinden we bij Petrus en nog later met Paulus het geval, wier namen respectievelijk werden veranderd in Petrus en Paulus, waar deze eerst Simon en Saulus waren.

Ook wenschen wij er op te wijzen, dat het zoogenaamde oneerbare in zijn werk op zichzelf niet iets oneerbaars was. Weliswaar gold dit onder de Joden, was het de uitspraak en vrucht der publieke opinie, doch dit zegt niet veel. De publieke opinie moge beschouwd als de sprake der menigte, in haar al of niet gunstig oordeelen over toestanden en personen, doch wat beteekent dit in de meeste gevallen? Dat onder den invloed van enkele demagogen gansch een omgeving wordt beïnvloed en geleerd te prijzen wat de heeren wijzen is daarom nog niet altijd de criterion waardoor het recht en onrecht, het slechte of goede wordt bepaald. Zie slechts om u heen. Wij voor ons kunnen in het beroep van ontvangst der belasting, mits op rechtmatige wijze geschiedend, niets oneerbaars zien. De exessen nu daargelaten, stak er zeker geen zonde in, op zijn hoogst stond men aan verleiding bloot, wanneer men in dienst trad van hen die over Israel heerschten. En was het, tot verdediging van ons argument, de Heiland zelf niet, Die het, den ijveraars ten spijt, voor aller oor uitsprak Ceasar te geven datgene wat hem rechtmatig toekwam? Men kan toch ten slotte allen niet over een kam scheren?

De geschiedenis verhaalt ons, dat in het geval van Mattheus ten tijde des Heilands de belasting geind door de tollenaren direct terecht kwam in den koninklijken schatkist van Herodes, reden te meer waardoor de mogelijkheid niet is buitengesloten, dat van een afzetten en overvragen van accijns haast geen sprake kon zijn.

Zelfs wanneer dit alles eerlijk geschiedt en ordelijk toegaat blijft er een zekere afkeer over tegenover hen die met dit werk belast zijn. Het ligt zoo in onze natuur om aan de opgelegde verplichtingen zooveel mogelijk te ontkomen. En er is niemand die nu juist blijde is wanneer de douane beambte (custom officer) zijn plicht vervult, voor dezelfde hierboven aangegeven reden.

Voor den Heiland bestaan zulke bezwaren in 't geheel niet. Hij kwam niet voor een enkele soort, doch voor alle soorten van menschen. Ook kwam Hij niet om de uitwendige toestanden te veranderen, schoon men dat vandaag wel beweerd. Zijn wijze van werken en optreden verschilt radicaal van die der wereld, zelfs zoo, dat de wereld er zich aan stoot. Precies als vandaag. Waarom? Omdat 'het dwaze Gods is wijzer dan de menschen, en het zwakke Gods is sterker dan de menschen. Want gij ziet uwe roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vleesch, niet vele machtigen, niet vele edelen; maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zoude; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zoude beschamen; *en het onedele der wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is, te niet zoude maken; opdat geen vleesch zoude roemen voor Hem.*'

Zoo stond het te Kapernaum op dit oogenblik. Jezus was in zijn stad, de plaats namelijk waar Hij voor tijd en wijle Zijn werk verrichtte. Het Kapernaum Zijner dagen werd getuige van de wonderwerken welke de Heiland deed kennen als de van God gezondene. Men had tot Hem een melaatsche gebracht, doch inplaats van dezen te genezen had de Heere, zijn geloof ziende, gezegd, 'uwe zonden zijn u vergeven.' Het edele der wereld *dat* hoorende beschuldigde Jezus van Godslastering, waarop terstond het wonderwerk aan hem was geschied en hij zijn bed opnemende naar huis kon gaan. De schare had God verheerlijkt, doch de Farizeën zochten en vonden echter meer vonden, immers niet slechts gaf onze Heiland deze leiders aanstoot door zonden te vergeven, daar moest men ten slotte zich wel bij neerleggen, want Zijne werken bevestigden Zijne woorden — maar, o gruwel, nu zien deze voorgangeren Hem aanzitten met de tollenaren en zondaren, nadat Hij Mattheus geroepen had Hem te volgen.

Tweeërlei doet het Woord, het trekt en het stoot af. Mattheus heeft wellicht dagenlang getuige geweest van de woorden door dezen Profeet gesproken, van de wonderwerken door Hem verricht, van den strijd die alreeds tusschen dezen Rabbi en Israels wijzen was ontbrand en wonderlijk te moede kon hij van den indruk welke Jezus op hem gemaakt had niet wegkomen. De wondeplek was door het woord des Heilands aangeraakt niet alleen, doch ook verbonden. Als dan ook Jezus dezen mensch ziet is alles bij hem gereed en kan hij den Meester volgen. Jezus zag een mensch in het tolhuis, de Farizeën zagen niets anders dan een Tollenaar. En het is het verlorene dat de Heiland kwam om te zoeken en te vinden om hen te zaligen.

Wij hebben hier een schoon voorbeeld van Gods genade waarmede en waardoor Hij ook dezen mensch komt te zoeken en te roepen tot het apostelambt.

Mattheus volgt Jezus oogenblikkelijk, alles van vroeger in den steek latend. Naar de publieke opinie te oordeelen stond het voorzeker hopeloos met den tollenaar. Dit verwondere ons niet, immers de mensch ziet slechts aan wat voor oogen is en meet met eigen maatstaf? De Heiland roept den apostel dan ook niet voor hetgeen wat Hij in hem ziet, behalve dan het werk Zijner genade, maar wel voor hetgeen wat Hij ook van dezen mensch zal maken met het oog op Zijn koninkrijk.

Mattheus geeft van zijn waardschatting van den Heiland blijk op een zeer eigenaardige wijze. In de eerste plaats, noodigt hij Jezus in zijn huis als bewijs, dat hij zich voor Jezus niet schaamt, ook dan niet wanneer Farizeër en Schriftgeleerde schuinsch een blik op hem werpen. Deze mensch breekt niet slechts met een door de menigte verachte levenstaak, doch ook met de officieele godsdienst zijner dagen waaraan het geestelijk karakter geheel en al ontbrak. De regel op regel en

het gebod op gebod konden hem niet bevredigen en ook hij gevoelde het 't gansche systeem der leiders verrot was. Jezus' godsdienst past alleen bij het hart van verloornen, gaf vrede, vergeving der zonden, blijdschap en hope. Zou hij zich dan voor anderen schamen? Een blik en woord van Israels leiders beteekende toch al heel weinig, hoe geheel anders die blik en het woord van Hem, Die Mattheus riep.

In de tweede plaats, noodigt Mattheus ook anderen om met hem dit merkwaardig feit met een feest te besluiten. Neen, niet uit de Farizeën, dat ging niet, want deze hadden den medicijnmeester niet van noode, zij waren gezond. Het zijn zondaren, geestelijke kranken die behoefte aan Jezus hebben, en zou dan Mattheus niet de eerste de beste gelegenheid aangrijpen, om maar zooveel mogelijk van deze zieken in Jezus nabijheid te brengen. Het kon ook niet anders, de tollenaren behoorden nu eenmaal niet in het gezelschap van Israels oversten thuis en werden in navolging van deze, door *allen* als uitvaagsel behandeld.

Het lijdt geen twijfel of Israels oversten zijn nog meer verbeten op den Heiland. Hij brengt in Mattheus roeping duidelijk aan het licht, dat Hij met het patriotisme zelfs met een godsdienstig tintje niets te maken wil hebben. Hij doet hen anderzijds duidelijk gevoelen, dat hij den persoon van den mensch niet aanneemt, zich niet stoort aan de traditie en voor Hem alle menschen gelijk staan — geen enkele die hem uit zekere meerwaardigheid trekt. En al evenmin leggen eenige godsdienstige verrichtingen iets in de schaal als Jezus oordeelt. Daarvan getuigen al de werken des Heilands, het gaat alleen om de eeuwig-geestelijke dingen. Van alles waarvan de profeten gesproken hadden is Jezus de vervulling. Hij is des menschen Zoon en de Zone Davids en het is vooral het laatste dat niet minder dan vijf en zestig maal door Mattheus wordt gevonden in zijn Evangelie. Jezus is de Messias, de Zoon van David ligt als door gansch zijn boek heengeweven.

Zelf een dienaar zijnde van den machtigsten keizer der wereld in zijne dagen, wordt Mattheus verwaardigd te spreken tot zijn volk, dat hem als een 'outcast' beschouwde en behandelde, over den Koning Israels, de Koning der Koningen en den Heer der Heeren.

W. V.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 21 Juni 1933, om negen uur in den voormiddag in de Creston Protestantsche Gereformeerde Kerk te Grand Rapids, Mich.

M. Vander Vennen, S. C.

From the Far West

Redlands, Calif., April 25, 1933.

Rev. H. Hoeksema

Dear Brother:—

May I again use our Standard Bearer to give to our readers a few thoughts which came to me. In our last letter we wrote that we were thankful to our God for having a Protestant Reformed Church in Redlands, Calif., and the longer we are with the brethren, the more we enjoy their fellowship. I like to think of our church here, as in King David's time, when he was in the wilderness. Every man who was heavy of heart went out to him. And they were welcome.

God's people have need of communion with their God first of all, but also communion with the saints. Peace, joy and brotherly love seem to prosper. We share one another's joy, but also their sorrows; and thereby help carry one another's burden. And what a blessing for those whom are able and willing, yes constrained by God to do this, and realize that it is more blessed to give than to receive.

Our new church building is about completed. We have been using the same for several weeks. How nice to have a church home of our own. And such a neat building, very well arranged, plenty of room and well ventilated. We certainly do appreciate it. By using it just about every evening during the week for our meetings. And Bible classes, and two services on Sunday, and Young Peoples Society. May it please God to let us have it many pears; that His word may be rightly proclaimed here to His glory; that many may be reborn here, and with a new life serve our Covenant God; that the old time religion may be proclaimed; that God may be glorified and sinners may be called out of sin unto our Savior Jesus Christ; that His light may be shown here.

We also enjoy meeting our Protestant Reformed ministers, whom supply Los Angeles Church, and when they exchange pulpits with our minister. By doing so we get acquainted and at the same time they are used by God to comfort His people and not only the preaching of the word, but we enjoy reading our Standard Bearer, and I must admit right now, that mine eyes were opened to many an error. I got out my Acts of Synod of 1924, to read them over and said, "How is it possible that Hoeksema and Danhof had to be put out." And I must also say here brethren, "Keep on proclaiming that there are not two wills with God, and at God's appointed time He will show us His 'why' and 'what for'. This all had to be."

There is room here in Califoria for the truth; let it be proclaimed from the house tops. The Lord is adding to His church here, more coming by letter, others making confession. The Lord is providing the money and talents for our church here.

We had a severe earthquake in Los Angeles and Long Beach, but a large part of it is all built up again. And dear readers, do not think that everybody has moved away from these towns; no, things are going on as usual. Look at San Francisco; what has a population three times as large now as before its quake. These quakes do not destruct any more then a wind storm in Iowa.

We who believe that not a hair will fall from our heads without our Heavenly Father's will, we feel just as safe here as any where else. Every day we thank and praise Him for His greatness here.

We have mountains here on three sides of us, some 12,000 ft. high. And as the mountains are round about us, so is our God also round about His people.

Yours in His Fatherly love,

Barney Leest.

LIEFDE GODS

Liefde Gods! wie kan doorgronden
Wie gij zijt en wat gij geeft?
Wie uw zaligheid verkonden,
Die begin noch einde heeft?
Als het hart aan u gelooft,
Valt de doornenkroon van 't hoofd.

Liefde Gods! waarvoor ik knielde,
Bron van heil en levenskracht!
Eeuwig rustpunt mijner ziele,
Hemelsch Licht en 's werelds nacht!
In uw stralen, waar ik ga,
Wandlen me alle Englen na.

Liefde Gods! in u geborgen,
Blijf ik uit der zonde strik,
Macht'loos dringen angst en zorgen,
Zelfs de dood verliest zijn schrik;
't Spooksel wordt een vreegezant
Met d' olijftak in de hand!

Liefde Gods! Gij rust der moeden,
Steun der zwakken, troost in smart,
Veilige ark op 's werelds vloeden,
Heeling voor 't gewonde hart.
Manna, dat de ziel verblijdt,
Toevlucht in verzoekings-tijd!

Liefde Gods! o zielsverblijden,
Vaste hoop voor 't droef gemoed,
Die de zwartste wolk van 't lijden
Zoomt met zilvren morgengloed.
Wat mij hier geloof deed raan,
Zal ik namaals eens verstaan!

Liefde Gods! Gij liefdezonne,
Alle heemlen door verspreid!
Gij zijt ook mijn levensbronne,
Nu en tot in eeuwigheid!
Staamlen moog' mijn jubellied,
Van u zwijgen, kan ik niet,

The Barren Fig-tree

Wrote the apostle John to his fellow Christians: "Little children, it is the last time . . . . " He here refers to a period that set in with the advent of Christ and that will stretch itself out to Christ's second coming. Another designation of this period is the term "New Dispensation". So we are living in the last time and, judging from certain signs to which I purpose to call your attention in this writing, in the last season of this time. There is the fig-tree — the church — set forth by Christ in one of His parables as barren. The parable reads: "A certain man had a fig-tree planted in his vineyard; and he came and sought fruit thereon, and found none. Then said he unto the dresser of his vineyard, Behold these three years I come seeking fruit on this fig-tree, and find none: cut it down; why combereth it the ground? And he answering said unto him, Lord, let it alone this year also, till I shall dig about it, and dung it. And if it bear fruit, well; and if not, then after that thou shalt cut it down." Luke 12:6-9.

The entire argument here turns in the first instance upon the church of the old dispensation — the Israelitish commonwealth. And it rose before the penetrating eye of the Savior as a fig-tree that at the time of the framing and speaking of this parable bore no fruit for its owner. This it was in duty bound to do. For it belonged not to itself but to him. For by him it had been planted. In his earth it was rooting. His ground it cumbered and upon his soil it fed and thrived. The tree, therefore, was not its own but its planter's. For him it should have existed. To him it should have yielded its strength by growing for and proffering him fruit. But the tree bore no fruit. It took all and gave nothing. Though not its own, it was a tree devouted to self and thus ended in self. So it failed to realize the purpose of its planting. What an abominable tree! And can you conceive of anything more useless than such a tree? Who among men would venture to arise to its defense and attempt to excuse its behavior? Everyone would agree that the tree deserved to be cut down and to be cast a prey to the flames.

Consider that this tree is Israel — the church. Set now this people before your eye as to the relation it sustained to its God, as to the history it had made and as to the state in which Christ found it. Israel the Lord had chosen to be a special people unto Himself, above all people that were upon the face of the earth, not because they were more in number than any people; for they were the fewest of all people; but because the Lord loved them, and because He would keep the oath which He had sworn unto their fathers. Therefore He had brought them out with a mighty hand and redeemed them out of the house of bondage, from the hand of Pharaoh, king of Egypt (Deut. 7:6-8). Forty years the Lord led them in the wilderness. And He

fed them with manna, which they nor their fathers knew not that He might make them know that man doth not live by bread only, but by every word that proceedeth out of the mouth of the Lord. Their raiment had not waxed old upon them, neither had their feet swelled those forty years. As an eagle stirreth up her nest, fluttereth over her young, spreadeth abroad her wings, taketh them, beareth them up on her wings: so the Lord alone did lead Israel, and there was no strange god with Him. And He brought Israel in a good land, a land of brooks of water, of fountains and depths that spring out of valleys and hills; a land of wheat, and barley, and vines and fig-trees, and pomegranates; a land of olive oil, and honey; a land where they did eat bread without scarceness, and where they lacked nothing in it; a land whose stones were iron, and out of whose hills they dug brass. In that land He had brought them to possess it, and had cast out many nations before them. These the Lord delivered unto them. And they smote them and utterly destroyed them.

So the Lord had established Israel for a people unto Himself and that he might be unto him a God as He had said. And Israel was made to suck honey out of the rock, and oil out of the flinty rock; butter of kine, milk of sheep, with fat of lambs, and rams of the breed of Bashan, and goats with the fat of kidneys of wheat. And he drank the pure blood of grapes.

God's fig-tree was Israel. He therefore should bear fruit for God; and thus exist for Him. His commandments, statutes and judgments Israel should keep; His name he must confess; for His truth he should witness; His glories declare; and His praises sing. For by the Lord he was planted. And in His earth he was rooted. His ground he cumbered; upon His soil he fed. His was that honey out of the rock and the butter of kine and the milk of sheep. His were the lambs and rams and goats and the fat of those kidneys of wheat and the grapes whose blood they drank.

And how this fig-tree thrived as a planting of the Lord. Israel waxed fat, and was grown thick and was covered with fatness. But Israel bore no fruit. He took all and gave nothing. Though not his own, he was a tree devouted to self and thus failed to realize the purpose of his planting. He forgot God which made him, and lightly esteemed the rock of his salvation. He provoked the Lord to jealousy with strange gods and to anger with his abominations. And he sacrificed unto devils, not to God — devils, the very image of his very own and vile self so that in sacrificing to these gods, he sacrificed to self. He, the planting of the Lord, placed the gifts of heaven in the service of strange gods. What an abominable tree!

It was also a lying tree. Peculiar to a fig-tree is its foliage betokening that it is laden with fruit. Israel, grew a rich foliage and thus assumed the aspect of a fruit-growing tree, though no fruit was to be found on it. Israel brought a multitude of sacrifices unto the Lord; burntofferings of rams, the fat of fed beasts, the blood of bullocks, lambs and he-goats. Israel appeared before the Lord and tread His courts, brought oblations, burnt incense, kept the new moons and the Sabbaths, called assemblies and solemn meetings, observed new moons and the appointed feasts, spread forth its hands and made many prayers (Isa. 1:11-15), compassed sea and land to make one proselyte, swore by the altar, payed tithe of mint and anise and cummin, strained at a gnat, builded the tombs of the prophets, and garnished the sepulchres of the righteous and said that if they had been in the days of their fathers, they would not have been partakers with them in the blood of the prophets.

What a beautiful aspect this green and luxuriant dress gave to the tree. And it may be expected surely that this foliage is the glorious cloak, the bright and splendrous effusion, the visible manifestation of hidden fruit (hidden by the leaves) that the tree bears, — of the weightier matters of the law written in the tables of the heart, of mercy, faith, poverty in spirit, contriteness of heart, meekness and hunger and thirst after righteousness.

So the planter of this tree — the Lord God — came and sought fruit thereon in the season of the tree's fruit-bearing. But, lo, He found none! Instead of faith, He found unbelief; instead of humbleness, pride; instead of love, hatred; instead of mercy, cruelty; instead of contrition, hardness of heart; instead of poverty of spirit, a bold and vain ego that vaunted itself in its heart, a heart full of dead men's bones and of all uncleanliness, extortions and excesses. So did the Planter discover that the appearance of the tree belied its true nature; that thus He had to do with a planting that was a hypocrite, devouring widow's houses and shutting up the kingdom of heaven against men; a child of the devil, making the proselyte for which he compassed sea and land twofold more the child of hell than himself; a blind guide, a fool, only outwardly righteous and within full of hypocrisy and iniquity. (Mat. 5.) Astounding! This luxuriant splendrous foliage, this treading of God's courts, this bringing of multitudinous and multifarious sacrifices, this making many prayers, this tithing, this compassing sea and land to make proselytes, this building of the tomb of prophets, — was a mass of glittering sins.

You feel constrained to gainsay this? Hearken then unto God's own appraisal of the worth of all this commotion: "To what purpose is the multiple of your sacrifices unto me . . . . I am full of the burntoffering of lambs . . , . I delight not in the blood of bullocks . . . . When no more vain oblations; incense is an abomination unto me . . . . the new moons and the Sabbaths, the calling of assemblies, I cannot away with it; it is iniquity, even the solemn meetings. Your new moons and your appointed feasts my soul hateth; they are a trouble unto me; I am weary to bear them.

And when you spread forth your hands, I will hide mine from you."

Full was He of their sham piety. He took no delight in it. It wearied Him. He could not away with it. It was iniquity and thus an abomination unto Him. So when upon one of His tours Christ came upon the replica of Israel the barren fig-tree by the wayside, He, discovering that despite its green foliage, it bore no fruit, cursed this tree. And its subsequent withering was prophetic of the judgments of God that would soon overtake Israel, God's barren fig-tree.

The tree as to its reprobated shell is doomed. For three years now Christ, the Dresser of the Church, had labored with this tree, exhorting it to repent, calling it to the service of God, and setting before its eye the heavenly kingdom He was to merit and establish and Himself as the Saviour and Redeemer of His people, as the Lamb of God that taketh away the sin of the world. He had performed many miracles and thus supplied this tree with the undisputed evidence that He came from God. But His words and deeds found no response in Israel's heart. They despised and rejected Him and esteemed Him not and finally in their fury affixed Him, the Lord of glory, to the cross. This was the climax.

Then said God to Christ, the Dresser of the vineyards, "Behold these three years I come seeking fruit on this fig-tree, and find none; cut it down; why cumbereth it the ground?"

Several centuries previous to this, God in His just wrath had likewise threatened to destroy the apostate nation. Israel had danced about the golden calf and had shouted as it danced, "There be thy gods, O Israel, which brought thee up out of the land of Egypt." And the Lord saw. "Behold," He said to Moses, "Behold, it is a stiff-necked people. Now let me therefore alone, that my wrath may wax hot against them and that I may consume them. And I will make of thee a great people." But Moses would not let the Lord alone. "Lord," said he, "Lord, why dost thy wrath wax hot against thy people, which thou hast brought forth out of the land of Egypt with great power, and with a mighty hand . . . . Remember Abraham, Isaac and Israel, thy servants, to whom thou swarest by thine own self . . . . " And the Lord repented of the evil which He thought to do unto His people.

The nation — God's fig-tree — was spared but during its subsequent career continued to add insult to injury and ended with vending its terrible spite upon the very Christ. Then God again said this time to the very Intercessor Himself, "Cut it down, why cumbereth it the ground?" But the Dresser of the vineyard said, this time not by the mouth of one of His pre-figurations, but by His very own mouth (for the word had become flesh), "Lord, let it alone this year also, till I shall dig about it and dung it. And if it bear fruit, well; and if not, then after that thou shalt cut it down."

But why must this tree be spared? Israel according to its reprobated shell was permanently barren. But consider that this shell housed an elect nucleus, a remnant according to the elction, some of them all ready present, others still walking in darkness and still others yet to be born. It was for the sake of these that the Dresser petitions the Lord of the vineyard that the tree be spared for another year. And as a result of the labor still to be expanded upon them, the seed of evil-doers — even now most ill-deserving — will be without excuse in the supreme sense.

So far a season, the exalted Dresser through His servants, preaches to Israel Christ crucified and resurrected. And as many hearts as the Lord opened heard and believed and were saved. But others continued to ripen for judgment to come. Finally, Jerusalem was overturned, the nation in its capacity of type, of an emblem of the things unshakable, was destroyed. The shadow tree was cut down and with it the race of men by which it had been corrupted perished forever. And the church — the true fig-tree — as shorn of its typical dress, lived and will live forever more on the new earth as God's fruit-bearing planting. Jerusalem is now above.

But has this parable no universal message? It has. The Jerusalem above is manifest in this world. There is still the church now spread over the whole earth and comprised at any one time of all those lying within the scope of the dragnet that is being drawn through the generations of men. It, too, is the planting of God. To it He comes, is coming today, seeking fruit. Is the tree barren and does the Planter say to the Dresser, "Behold, I come seeking fruit on this tree and find none, cut it down, why cumbereth it the ground?" And is the Dresser about to begin His cutting?

Set the fig-tree of the present before your eye and perceive its resemblance to that typical tree at the time when the planter came and seeking fruit, found none.

I put these questions with definite phenomena before my eye. Know that the Christian church (and I think now not of a certain denomination of churches, but of the church as it is spread over the whole earth, nominal christianity, if you will) is openly and boldly repudiating the Christ. They, who in the words of the sacred writer were once enlightened, tasted the heavenly gift, were made partakers of the Holy Ghost, tasted the good word of God and the powers of the world to come are in amazing numbers falling away, crusifying to themselves the Son of God afresh and putting Him to open shame. This was again most forcibly brought home to me by what I read recently in one of the official organs of the Christian Reformed churches — *The Banner*. I refer now to Prof. R. B. Kuiper's reflections on the present crisis in the Presbyterian Church, appearing under the caption, "Westminster Versus Princeton — A Doctrinal Issue." The article contains a selection from last year's mid-

November issue of *Christianity Today* that states: "Dr. William Adams Brown of New York City, in a recent article, printed in *The Union Seminary Review* of Richmond, Virginia, stated that the declaration issued in 1924, commonly called the *Auburn Affirmation,* was signed by 'professors of every Presbyterian Seminary but one.' He was referring, of course, to Princeton Seminary. Since that time, however, an official statement, signed by the president of its faculty and the president of the board of trustees, has come from that institution commending signers of the Auburn Affirmation to the confidence of the church despite the fact that they are on record not only as affirming that the Bible contains errors, but as denying that such doctrines as the virgin birth of our Lord, His bodily resurrection (and by implication His return in other than a spiritual sense) and His death as a sacrifice to satisfy divine justice and to reconcile us to God are essential doctrines of the word of God and the standards of the Presbyterian Church."

Understand the meaning of this statement. Professors of every Presbyterian Seminary but one (the Presbyterian) and of this one the president of the faculty and the president of the board, went on record by their signing of the Auburn Affirmation or by their defense of the signers of this document, as deniers of the doctrines of an infallible Scripture, of the virgin birth of Christ, of His bodily resurrection and of His vicarious atonement.

Then there is the case of Mrs. Buck, noted missionary and novelist, but thoroughly modern in her beliefs, whom the Presbyterian Board of Foreign Missions refused to dismiss. Quoting *The Literary Digest*: "A motion to present an overture to the next General Assembly asking the assembly 'to take care to elect to positions on the Board of Foreign Missions' only persons whose views are doctrinally sound was defeated, and the presbytery adopted a motion commending the board, and directed that this resolution be forwarded to the General Assembly."

This same condition prevails in other large denominations. The church today is crusifying to itself the Son of God afresh. It began to do this openly and boldly during and shortly after the Reformation. About 1650 there occurred an eruption of unbelief that became more and more violent with time. Christianized paganism then began to shed its pagan shell and the beast from the abyss came forth. For reasons we cannot consider now, the subterranean stream of unbelief left its dark cavern then and continued its course above ground. The children of darkness became outspokenly wicked. Worldy philosophy raising its foul head everywhere, became loud-mouthed and began to challenge in the name of reason the claims of the Christian religion. The convulsion is known in history as the Enlightenment which I define as that movement consisting in the washed Christianized paganism returning like a sow to her wallowing in the mire.

The Christian church of today crusifying to itself the Son of God afresh. Now there is but one step between Modernism and true Christian orthodoxy and that step is Pelaganism. Consider in connection herewith our own deposition for a reason none other than this that we preached consistently the doctrine of the sovereign grace of God.

The Christian church of today crusifying to itself the Son of God anew. It therefore must be and is a tree that bears no fruit. It exists not for God but for itself and in all its activity, including its many prayers, seeks itself, prostrates itself at the shrine of Baal. Even the light of the people of God in the church is with few excepions under a bushel. There is much weeping among Christians today but not on account of sin but on account of financial losses that must be sustained. Believers, too, are being oppressed but not because they witness for the truth but because along with the others they worked for the bread that perisheth instead of for God.

A barren fruit-tree is the church. It means that it is a veritable sepulchre filled with dead men's bones. Yet this tree now, too, is beautiful without. It covers itself with a luxuriant foliage comprised of good works that are vile. There is this same bringing of many sacrifices, treading of God's courts, and the making of many prayers, but with hands full of blood. The church now, too, yea the very despisers of the cross, compasses sea and land to make one proselyte, and when he is made, they make him twofold more a child of hell than themselves. "The institution of the ideal," "flaming passion for the ideal of righteousness on the part of our citizens" are phrases with which the air is laden.

This tree will be cut down and, judging from its present state, soon. When the elect will have been brought into the fold, the church as to the seed of evil-doers in it will be destroyed. But the tree as to its elect heart is imperishable and will be seen in glory in the day of Christ. And for this church the divine Dresser prays and will pray to the end.

G. M. O.

IN MEMORIAM

Vrijdagnamiddag, den 5den Mei 1933, nam de Heere tot Zich, onze geliefde Man, Vader en Grootvader,

MATTHEUS VERHIL,

in den ouderdom van 69 jaar en 4 maanden.

Zijn heengaan is voor ons een zwaar verlies, voor hem echter een ingaan in de rust die er overblijft voor het volk van God.

Mrs. M. Verhil
Kinderen en Kleinkinderen.

Grand Rapids, Mich.